

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 944

De verdwijning van Sir Andrew Bradsley.

20 cent

Raffles begon geduldig het slot te bewerken, terwijl Brand uitkeek.

NIEUWE SERIE

**De verdwijning van Sir Andrew
Bradsley.**

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN RAADSELACHTIG GEVAL.

De man die het eerst bemerkte dat Sir Andrew Bradsley niet in zijn slaapkamer was, was de butler Wakefield.

Hij volgde een gewoonte van talrijke jaren toen hij met zijn zilveren blad, waarop een glas lauwwarme melk stond met een paar beschuitjes, voor de hooge, gebeeldhouwde deur stond in het oude huis in het Westen der stad, en op zijn kloppen geen gehoor kreeg.

Hij klopte toen nog eens, en wat luider, meenende dat zijn meester misschien wat vaster sliep dan gewoonlijk, na het partijtje van den avond tevoren dat voor zijn doen vrij lang had geduurd, want het was reeds voorbij middernacht, toen hij eindelijk Wakefield had gebeld om zijn grocje, het onfeilbaar teeken dat hij zich ter ruste wilde be-
geven.

Wakefield had daarop het bed in gereedheid gebracht, het doosje met hoestpastilles gereed gezet, het glas met suikerwater klaar gemaakt, dat sedert eenigen tijd altijd naast het bed moest staan, en hij was pas naar zijn eigen kamer gegaan, toen hij zich overtuigd had dat

Sir Andrew in zijn slaapkamer was gegaan.

Meestal was hij om acht uur weer klaar wakker, maar ditmaal scheen hij vast te slapen.

Voor de derde maal had hij nog eens geklopt, nu met een weinigje ongerustheid, ofschoon zijn meester volstrekt niet over zijn gezondheid geklaagd had, behalve de gewone klachten, welke ouderwordende lieden bijna steeds plegen aan te heffen, en hij had aan de deurknop gerammeld. De deur was dicht, zooals altijd, en natuurlijk van binnen met den grendel gesloten.

Hij kon echter door een tweede deur binnen gaan, als hij dat wilde, want de badkamer, die gemeenschap had met de slaapkamer kwam eveneens met een deur op de gang uit, een weinig verder.

Meestal was deze deur geopend, daar de verbindingsdeur was afgesloten, maar ditmaal bleek ook deze gangdeur gegrendeld te zijn.

Wakefield werd nu zoo ongerust, dat hij zijn stem verhief, en luid begon te roepen:

— Is U wakker Sir? Ik ben hier met Uw warme melk! Het is ruim kwart over achten!

Er kwam geen antwoord.

Toen werd Wakefield bang. Hij zette het blad met bevende hand op het kleine tafeltje naast de deur neer, bonsde met beide vuisten op het deurpaneel, luisterde, kreeg geen antwoord, liep naar de trapleuning, boog er zich over heen, en schreeuwde naar beneden:

— Sloan, kom eens gauw hier! Ik ben bang dat er iets gebeurd is met Sir Andrew!

De huisknecht kwam toelopen. Hij was heel wat jonger dan Wakefield, en pas eenige jaren in dienst van den schatrijken edelman, die nooit had willen wegtrekken uit het eeuwenoude huis aan een der oudste wegen van Londen gelegen.

— Wat is? vroeg hij ontdaan, terwijl zijn blikken van de warme melk naar de gesloten deur, en vervolgens naar den buttler gingen.

— Ik krijg geen gehoor op mijn kloppen! Ik heb op de deur gebeukt, maar ik krijg geen antwoord.

— Was jij het, die dat lawaai maakte? Ik dacht dat er een kast omviel, zeide Sloan verschrikt. Dan moeten we de deur indrukken, als je bang bent dat Sir Andrew iets overkomen is.

— Probeer jij dat dan maar met je jonge schouders! zeide Wakefield geërgerd. En ik wed dat je toch geen kans ziet om deze deur open te krijgen, tenzij met een bijl of een breekijzer! Het is maar niet zoo'n nieuwerwetsch deurtje van niemendal, maar het is een echte, van eikenhout, waar je stevig tegen moet duwen om ze open te krijgen!

— Trap dan de badkamerdeur in — die is nieuw en van veel dunner hout!

Sloan had nauwelijks uitgesproken of buttler liep al op de deur toe, en zette er zijn oude schouders tegen. Maar ook deze deur was te sterk voor hem, en Sloan moest helpen. Hij zette zich schrap tegen den tegenover liggenden muur, en met een krachtige inspanning kon hij met zijn voet het bovenste paneel indrukken.

Wakefield stak zijn hand dadelijk door de opening en draaide den sleutel in het slot om.

Hij kon nu de deur openen en de prachtig ingerichte badkamer binnen gaan.

De verbindingsdeur was niet dicht, maar stond op een kier. Pas later echter zou hij zich dit herinneren. Nu dacht hij alleen maar aan zijn meester. Hij liep op de deur toe, zoo vlug zijn oude beenen hem wilden dragen, en duwde ze verder open.

Stom van verbazing bleef hij staan.

De slaapkamer was helder verlicht, niet

echter door het daglicht, want alle drie de ramen op een na waren gesloten, met dichtgetrokken gordijnen, maar door de groote elektrische lichtstroom die van de hooge, door meesterhand beschilderde zoldering neerhing.

Het eerste wat hij instinctmatig deed was dit overbodige licht te dooven.

Vervolgens keek hij naar het bed. Het was een groot, monumentaal meubel, laag op de pooten en dus ook laag bij den vloer met den bovenkant van de matras. Een prachtig, oud meubel uit den tijd van de Stuarts nog!

Een blik was voldoende om hem te doen zien dat het bed beslapen was, maar snel en onhandig weer was opgemaakt. In het hoofdkussen was nog duidelijk de deuk te zien, dien het hoofd van den slapenden man er in gemaakt had.

Wakefield, geholpen door den verschrikten Sloan, ging vlug alle gordijnen open trekken.

Het daglicht stroomde binnen door de drie hooge vensters. De helft van een er van had, zooals gezegd, een weinig opengestaan.

De beide mannen liepen op het bed toe, toen er om heen, en keken elkander verstomd aan.

Wakefield liep haastig op de ouderwetsche kleerenkast toe, een zeer fraai, zwaar gebeeldhouwd meubel en rukte de deuren open.

Er was niets in te zien, behalve de keurige rijen kleederen, die hij zelf placht te verzorgen. Op den bodem stonden acht of tien paar schoenen en laarzen. Op een hooge plank lagen de hoeden en jachtpetten, de bonten mutsen, en de panama's in vloeipapier of in hun doozen.

Maar voor het overige was er niets in de kast!

De stem van Wakefield was schor, toen hij op een stoel neerviel en stamelde, den huisknecht met verwezen blikken aanziende:

— Wat is er gebeurd? Daar begrijp ik niets van! Dat gaat mijn verstand te boven! Je hebt toch zelf gezien dat de deuren dicht waren?

— Jij hebt tenminste zelf gezegd, dat de groote hoofd deur gegrendeld was! Overigens — je kunt zelfs van hier zien dat de grendels er voor geschoven zijn!

— Maar wat is er dan gebeurd? kermde de buttler. Sir Andrew is toch naar bed gegaan, en heeft het huis niet verlaten! Ik zelf heb zijn smoking nog van den hanger weggehaald, in de gang, om ze uit te borstelen! Hij kan dus onmogelijk weer zijn uitgegaan. En waarom

zou hij het ook gedaan hebben? Om welke reden?

Ongeduldig zeide de huisknecht:

— Onzin! Je ziet heel goed, dat hij in het bed geslapen heeft! Hoeft hij misschien aan slaapwandelen geleden?

Wakefield gaf niet eens antwoord. Hij voelde zich volkomen slap en machteloos. Zijn doffe oogen gingen door het zeer ruime vertrek, eigenlijk veel te groot voor een slaapkamer. Sir Andrew was zeker nog een gezond man, ondanks zijn 65 jaren, maar het leek eenvoudig onmogelijk, dat hij door dat geopende raam het vertrek had verlaten, en op een andere wijze kon het niet gebeurd zijn, want de beide eenige uitgangswegen, de twee gangdeuren waren gesloten geweest, de eene met de twee grendels, de andere met den sleutel. En verondersteld, dat hij werkelijk last had gehad van een gevaarlijke kwaal, kon een man van 65 jaar uit dat raam klauteren, zonder dat hij zich daarbij een ongeluk op den hals haalde? Er liep een regenpijp in den hoek van een wat vooruitspringenden uitbouw naar de ruime binnenplaats van het huis, maar slechts een zeer lenig en geoeffend man had daarvan gebruik kunnen maken om zich te laten zakken. Van naar boven klauteren was in het geheel geen sprake.

Sloan was de eerste die iets verstandigs scheen te kunnen bedenken.

— Ik zou de politie maar waarschuwen, als ik U was, Wakefield.

— De politie? herhaalde de butler suffig. Je denkt toch niet — dat er iets ernstigs met onzen meester gebeurd is?

— Dat moet immers wel! Waarom ligt hij anders niet in zijn bed? Hij heeft hier gisteren zitten kaartspelen met een paar vrienden. Heb je iets bijzonders aan hem gezien?

— Volstrekt niet — hij was alleen maar een beetje ongewonden na dat gesprek met den jongen Foundler!

— Wie is dat? vroeg de bediende nieuwsgierig.

— Mijnheer Percy Foundler is een neef van Sir Andrew, antwoordde de butler tamelijk kortaf.

— Hoe komt het dan dat ik hem nooit gezien heb?

— Omdat er een meeningsverschil tusschen hen bestond. Maar dat zijn onze zaken niet. Wij moeten eerst zien te ontdekken, wat er hier gebeurd is. Ik heb een gevoel alsof het in mijn hoofd onweert en bliksemt! Ik kan

nauwelijks geregeld denken. Laten wij eerst de kamer nog eens nauwkeurig onderzoeken.

Dit was heel vlug en gemakkelijk te doen, want de kamer was zeer helder verlicht, nu alle gordijnen waren weggetrokken, er stonden maar enkele meubelen, en de eenige groote kast was al doorzocht.

Toch keken zij noch achter den grooten armstoel, tilden alle gordijnen van den grond, en wisten ondertusschen zeer wel, dat zij overbodigen arbeid deden, want de kamer was met een enkelen blik te overzien.

In zijn wanhoop keek de arme, oude Wakefield zelfs nog onder het bed, ofschoon de gebeeldhouwde pooten zoo kort waren, dat zelfs geen knaap zich tusschen den vloer en de onderzijde van de matras had kunnen verbergen.

Toen dit alles nu duidelijk bleek herstelde Wakefield zich van zijn aanval van zwakheid, en werd energiek.

Hij volgde den raad van Sloan op, en waarschuwde telefonisch de politie. Tien minuten later was er een inspecteur met een politie-sergeant en een brigadier.

Die spoed was wel begrijpelijk, want Sir Andrew Bradsley was maar niet de eerste de beste. Nog pas kort geleden had hij een groote rol gespeeld in het staatkundige leven van zijn land, hij was eenmaal afgevaardigd geweest naar Genève. Hij was zeer rijk, en hij had een grooten en beroemden renstal — en dat laatste was misschien nog van de grootste beteekenis voor den rasechten Brit.

De inspecteur scheen dadelijk den ernst van de zaak in te zien.

Hij was een nog jonge man, maar nuchter en zakelijk, en hij begreep wel, dat men niet kon heengaan uit een slaapkamer, en dan dwars door een deur heen den sleutel achter zich omdraaiend, en twee grendels voorschuiven.

Het openstaande raam kon dus alleen maar de weg zijn geweest, waardoor de oude edelman op zulk een zonderling tijdstip zijn slaapvertrek had verlaten.

Maar waarom had hij dien vreemden weg gekozen?

Hier school juist het raadselachtige van de heele verdwijning.

De inspecteur bekeek de vensterbank eens. En inderdaad vond hij er eenige voetstappen op.

Het waren indrukken van modderige laarzen, zij waren zeer zwak, hetgeen was toe te schrijven aan den regen, die denzelfden nacht

was gevallen, en die ook door het open raam naar binnen was gekomen, en een groote plas had gevormd voor het raam.

Hieruit kon men terecht afleiden, dat het raam langen tijd had moeten openstaan, want een plasregen was het niet geweest, slechts een langdurig, traag motregentje.

Intusschen — het was duidelijk te zien, dat het afdrucken waren van schoenzolen, en de inspecteur vroeg zich af, wat den ouden edelman toch wel bewogen kon hebben, om midden in den nacht op te staan, zich aan te kleeden en langs dien zonderlingen weg zijn slaapvertrek en zijn woning te verlaten. Het leek volkomen ondenkbaar en onmogelijk. Zelfs een jong en krachtig man zou zich nog wel eens bedacht hebben, alvorens den gevaarlijken tocht langs de regenpijp te ondernemen.

En toch was een andere oplossing bijna niet aannemelijk, en werd steeds minder aanvaardbaar naar mate de uren verstreken.

Integendeel, de zaak werd nog ingewikkelder, want men vond al het schoeisel van den verdwenen man in de slaapkamer terug!

Het spreekt vanzelf dat er reeds naar alle richtingen telegrammen waren uitgezonden, aan vrienden en bloedverwanten, en aan de politieautoriteiten van het geheele land.

Want de kans was niet geheel en al uitgesloten dat Sir Andrew in een plotselingen aanval van waanzin zijn huis had verlaten, en ergens rondzwierf.

De butler verklaarde dat hij in dat geval in zijn pyama gekleed had moeten zijn, want voor zoover hij kon nagaan mankeerde er geen enkel kleedingstuk. Zelfs het ondergoed, hetwelk de verdwenene den avond tevoren had uitgetrokken, werd teruggevonden op den stoel voor het bed.

Wakefield had alleen de opmerking gemaakt, dat de stoel blijkbaar een eind verplaatst was, en verder van het bed afstond dan gewoonlijk.

Voor het overige wees er niets in het groote vertrek op wanorde, en nog veel minder op een worsteling.

De politie was nog steeds aan het zoeken, laat in den middag, toen de zaak plotseling tot een tragisch en geheel onverwacht einde kwam, dat de zaak evenwel niet ophelderde,

maar zoo mogelijk nog duisterder en onbegrijpelijker maakte.

Om drie uur in den middag vond een schipper op de Theems een lijk drijvende van een bejaard man, die slechts in een pyama was gekleed. Zijn hoofd vertoonde een diepe wonde, die afkomstig kon zijn van een tik met een bootschroef, maar ook van een puntigen hamer of een ander moordwerktuig.

De vletterman trok het lijk niet zonder groote moeite in zijn sloepje, en waarschuwde onmiddellijk de politie.

Binnen een kwartier tijds was het lijk geïdentificeerd.

Twijfel was niet mogelijk — men had het stoffelijk overschot gevonden van Sir Andrew Bradsley, den vermisten edelman!

Als men nu bedenkt, dat de plaats waar het lijk gevonden werd zich, langs de rivier gemeten, op minstens acht uren gaans bevond van het punt waar het oude huis zich machtig en trotsch te midden van de nieuwere constructies verheft, dan zal men begrijpen dat de politie als het ware met de handen in het haar zat, en nu nog veel minder van de geheele zaak begreep.

Dat men een rijk man vermoordde om zijn geld, was aannemelijk, en gebeurde vaak. Maar dat men hem kon dwingen, zonder eenig geluid te geven zijn huis te verlaten in zijn nachtgewaad, en langs een regenpijp, en hem dan acht uren gaans verder terugvond, terwijl de stroom nota bene pas sedert een uur weer zeewaarts ging, dat was een raadsel, aan welks oplossing de politie zich met woedenden ijver zette.

Wij kunnen den lezer reeds hier verzekeren dat het niet de Londensche politie is geweest, die dit mysterie heeft opgelost. Dat werd gedaan door iemand anders, door den vijand — door John Raffles, den grooten avonturier, die tegelijkertijd de schranderste speurder was, die de geschiedenis wellicht ooit heeft gekend, en dien Scotland Yard maar al te graag in dienst zou hebben genomen, als het eens niet verplicht ware geweest, dienzelfden man te bestrijden met alle middelen waarover het centrum der Londensche politie te beschikken heeft!

HOOFDSTUK II.

DE VERSCHOVEN STOEL.

Raffles hoorde van de zaak in den loop van den middag, toen het lijk van Sir Andrew al gevonden en herkend was.

Het geval stond toen reeds vermeld in een vroege middageditie, en het trok dakelijk zijn aandacht om verschillende redenen.

Ten eerste was Sir Andrew lid geweest van de Windsorclub, waarvan Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen sedert eenige jaren Vice-President was, ten tweede had hij den edelman in zijn huis een paar keeren bezocht, om een of andere fraaie verzameling munten of wapens te bezichtigen, en ten derde trok het geheimzinnige van het geval hem ten zeerste aan.

Veel verwanten had de doode niet. En niet heel veel vrienden ook. Hij was van een vrij stugge, trotsche, en koppige natuur, hield niet van tegenspreken, en hield er eigenaardige meeningen op na op menig gebied, die langzamerhand zijn vrienden van hem vervreemden.

Toevallig kende Raffles dien neef, die hem in den loop van den avond had bezocht. Vroeger had Sir Andrew veel van hem gehouden, maar er moest iets gebeurd zijn, een paar jaren geleden, waardoor Percy Fowdler die genegenheid had verspeeld — en blijkbaar voor goed, want zooals gezegd, de oude edelman was een koppig en haatdragend man, die zelfs zijn klaarblijkelijk ongelijk nooit zou willen toegeven.

Raffles had hem eens een kleinen dienst kunnen bewijzen, eenige jaren geleden, bij gelegenheid van een spoorwegongeluk, dat in de onmiddellijke nabijheid van het landhuis voorviel, waarin de groote avonturier toen verblijf hield met zijn vriend Charles Brand. Hij meende zich te herinneren dat de jonge man, dien hij gewond in zijn huis opnam, gesproken had van een vrouw en een baby, die zich destijds in Amerika bevonden. Wat Fowdler zelf betreft — het was zeer waarschijnlijk, dat hij zich Raffles ternauwernood meer herinnerde. Hij was lang bewusteloos gebleven, en ook geruimen tijd een weinig ver-

suft geweest, toen zijn wonden reeds hersteld waren.

Maar Raffles was er de man niet naar, het gezicht te vergeten van een man, met wiën hij langer dan vijf minuten in aanraking was geweest.

Hij herkende dat gezicht dan ook onmiddellijk, zoodra hij het portret van Percy Fowdler in het bewuste, vroege avondblad vond.

— Hoe komen de redacties toch op zulk een wonderbaarlijk vlugge wijze aan de noodige portretten om hun opzienbarende relazen mee te verluchten? vroeg Charles Brand, die met Raffles en over diens schouder heen in het blad keek, dat zijn vriend las, terwijl zij beiden zich bevonden in de ruime, zonnige woonkamer van het kleine heerenhuis in de Cromwellstreet, gereed om uit te gaan en op de club te dineeren.

— Wel, dat doet het geld! zeide Raffles eenvoudig. Als men het verlangde portret niet van den betreffenden persoon zelf kan krijgen, omdat hij het niet wil geven, omdat hij dood is, of om een andere, even afdoende reden, dan koopt men zijn vriend om, of zijn nicht, of zijn huisknecht, of zijn keukenmeid, die altijd wel kans zien, zulk een portret op te schommelen. Is er echter volstrekt geen te krijgen, dan neemt men een foto van den liftjongen, teekent er een knevel bij, en plaatst eronder: „De beruchte roofmoordenaar Jansen, die het ongelukkige meisje op den eenzamen landweg overviel en wurgde — zie het kruisje”. De jongen krijgt een kwartje om sigaretten te koopen, en is heel tevreden, de redacties, de lezers, de brave ezels zijn het ook. Alles is dus zoo goed als het maar zijn kan in een blad, voor welks bewoners sensatie even onmisbaar is als lucht en voedsel. Maar in dit geval is het toch wel degelijk de ware man! Luister eens even naar het verfiynd — verraderlijke onderschrift bij het portret:

„Percy Fowdler, de dertigjarige neef van den vermoorden Sir Andrew Bradsley die een paar uren voor zijn raadselachtige verdwijning

een heftige woordenwisseling met hem had."

— Maar het was toch zoo, Edward! riep Brand uit, zijn hand uitstrekkend naar zijn hoogen hoed.

— Zoo erg was het niet, Brand!

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verrast.

— Wakefield zeide het mij. Ik heb hem telefonisch inlichtingen gevraagd.

— Maar daar weet ik niets van! riep Brand uit. Hoe kon je weten wat er gebeurd was, voor dit blad uitkwam?

— Het is waar dat dit blad pas de vondst van het lijk kon vermelden, maar de zonderlinge verdwijning was van morgen als bekend, en tijdens de lunch op de club werd er niet alleen over gesproken, maar men vroeg mij zelfs, of ik volstrekt geen inlichtingen zou kunnen geven! Ik moet bekennen dat ik toen nog niet al te veel gewicht aan de zaak hechtte, ik dacht dat Wakefield zich misschien in de uren vergist had. Toch belde ik hem op, op de Club, noemde mijn naam en kwaliteit en de man, hoewel nog geheel ontdaan, was bereid om mij de noodige inlichtingen te geven.

— Er is dus volstrekt geen twist geweest?

— Een twist was het niet. Maar vriendelijk sprak Sir Andrew zeker niet. Maar wanneer deed hij dat wel? Hij was steeds kort aangebonden, sprak altijd luid en op ruwen toon. Bovendien was hij natuurlijk wat ongeduldig, omdat hij gestoord werd in zijn partijtje bridge. Wij moeten eens nagaan wie daar al zoo bij waren. Het is een heel bijzondere zaak, Brand, waarvan ik plezier hoop te beleven!

— Hoezoo? vroeg Brand, een beetje onnoozel.

— Wel, trekt ze jou dan niet aan? Keur je het af, als ik mijn best wil doen, bij te dragen tot de ontraadseling van het geval? Weet jij soms een oplossing, nu op dit oogenblik?

— Om je de waarheid te zeggen — neen! Ik begrijp er geen steek van! De verdwijning zou ik desnoods nog pogen te verklaren, maar het terugvinden van het in nachtgewaad gekleede lijk in de Theems, niet ver van de dokken, dat is me onverklaarbaar!

— Ik wil niet te veel eischen, Brand! zeide Raffles met een glimlach. Verklaar dan alleen de verdwijning maar eens. Ik luister met groote aandacht!

— Kijk eens hier... begon Brand.

Toen hakkelde hij, kleurde, en barstte

plotseling in lachen uit.

— De zaak is, dat ik ook aan die verdwijning geen touw kan vastknoopen! riep hij, nog altijd lachend. Ik ben waanwijs geweest. Ik kan er niet de geringste verklaring voor geven! Tenminste — ik herhaal het — als Wakefield zich in geen enkel opzicht vergist heeft in zijn mededeelingen aan de politie.

— Het is nauwkeurig zoo gegaan als hij verklaard heeft, Brand, zeide Raffles rustig. De man is oud, maar hij heeft een bijzonder sterk geheugen, en blijft stijf en sterk volhouden, dat al zijn opgaven volmaakt overeenkomstig de waarheid zijn. Wat leeren die ons? Dat de oude heer gekaart heeft, hetgeen meer gebeurde, dat een neef van hem, dien hij in lange jaren niet gezien had, en met wien hij was gebrouilleerd, hem heeft bezocht, en dat hij een op nog al luide toon gevoerd gesprek heeft gehad, waarvan sommigen zeggen dat het een twist was, maar de meesten dat het eenvoudig een opgewonden gesprek was, hetwelk voornamelijk door den ouden man werd gevoerd — de jongen zeide niet veel! We zullen later nog zien hoe de partijen verdeeld waren — ik bedoel die van een twist, en die van een luid gesprek gewagen. Het kan misschien heel belangwekkend zijn, dit eens uit te maken. Er zijn trouwens in het heele geval dingen, die zonderling zijn, of raadselachtig, of zelfs bijna onverklaarbaar. Maar laat ik niet afdwalen. Funder blijft ongeveer een kwartier of twintig minuten, en vertrekt dan weer, door niemand van de gasten gezien. Zij weten echter wel dat hij het was, want Sir Andrew zeide brommend, toen hij zijn plaats aan zijn speeltafeltje weer innam: „Dat was die drommelsche Funder!”

— Ik weet dat zoo precies omdat Wakefield op dat oogenblik juist in de kleine speelzaal was om te bedienen.

— Wie liet dan den bezoeker uit?

— Dat deed Sloan, dat moet wel, want hij was de eenige andere bediende die nog op was. De keukenmeid sliep, en de chauffeur heeft zijn woning buiten het huis. En nu moeten we hier wel op letten, Brand. Ik bedoel — op den klank van zijn stem, waarmede Sir Andrew die paar woorden sprak! Wakefield zei dat hij ze volstrekt niet op boezen toon zei, en veeleer half en half gekscherend. Er zijn een paar anderen die het tegendeel beweren. Ook dat moet onthouden worden. Toevallig zijn het dezelfde die verzekeren dat er een twistge-

sprek werd gevoerd. Nu het volgende, Brand. Sir Andrew zag zijn neef Foundler gisteren avond niet voor de eerste maal, sedert hij uit Amerika terug is! Veertien dagen geleden al bezocht de jonge man hem, en had toen een lang gesprek met hem. Alleen Wakefield weet dit. Tenminste — voor zoover het tot dusverre bekend is. En inderdaad was het gesprek toen nogal stormachtig! Het duurde echter langer dan vijf kwartier, en dat is voor mij het onweerlegbaar bewijs, dat het in een goede stemming van weerszijden eindigde! Woedende gesprekken duren nooit lang, en een kwade oom heeft aan vijf minuten genoeg, om een ongewenschten neef het huis uit te werpen.

— Waartoe moeten deze opmerkingen van je leiden? vroeg Brand, die zeer aandachtig had geluisterd, en zijn hoed weer van zich had weggeschoven.

— Tot de slotsom, Brand, dat volgens mij Percy Foundler volmaakt ten onrechte gearresteerd zou worden!

— Gearresteerd zal worden? herhaalde Brand in de grootste verbazing.

— O, daaraan behoef je geen oogenblik te twifelen! zeide Raffles spottend. Let maar eens op het onderschrift bij zijn portret! Dat spreekt boekdeelen! Ik wil wel met je wedden, dat de jongen voor we twee uren verder zijn, achter slot en grendel zit.

— Maar er moet toch een motief zijn! riep Brand verbluft uit.

— O, dat is er, als men een beetje schippert! Het is een waarheid als een koe, dat Sir Andrew zijn neef eenige jaren geleden uit zijn huis heeft gejaagd. De reden is nog niet goed bekend, maar reken er maar op, dat de politie die zal weten uit te vinden. De oude heer was buitengewoon rijk, en feitelijk was Percy zijn aangewezen erfgenaam, als zijnde een neef van broeders zijde. Iedereen weet natuurlijk dat Sir Andrew geen kinderen meer heeft. Zijn twee zoons zijn in den oorlog gesneuveld. Maar hij heeft hem onterfd destijds. Nu komt de jongen terug, en tracht het weer goed te maken. Dat moet hem mislukt zijn, want er zijn getuigen, die spreken van een heftigen twist. Van het vorige bezoek weet alleen Wakefield, en dat legt geen gewicht in de schaal. De jongen ziet, dat hij het geld niet krijgt, hij wordt woedend, hij lokt den ouden man uit zijn huis, hij vermoordt hem en hij werpt hem in de Theems. Voor de politie zal

voorloopig alles als een bus sluiten, want het publiek eischt een dader!

— Ik vind het nogal ver gezocht! zeide Brand met een minachtend neusophalen.

— Dat vindt de politie zelf misschien ook, maar de leeuw moet gevoederd worden! zeide Raffles schouderophalend. Voorloopig moet er een schuldige zijn. Misschien is het de verkeerde, en dat is dan heel onaangenaam voor hem, maar dan moet men maar niet de neef zijn van een vermoorden man, die onterfd is, en die ruzie komt maken. Dat is een combinatie die men niet ongestraft op zich kan nemen. En nu zullen wij eens gaan dineeren, Brand, en een bezoek brengen aan Wakefield. De arme oude man is zeer onder den indruk, want hij was gehecht aan den bullebak, wiens luimen en humeurigheden hij geduldig verdroeg, omdat hij wist, dat ze voor een groot deel waren toe te schrijven aan het smartelijke verlies, dat hij geleden had door den dood van zijn twee jongens, waarover hij met niemand ooit had willen spreken.

— Zal hij je ontvangen?

— Dat doet hij stellig. Hij weet nu dat ik de zaak wil ophelderen, en hij is nog veel bevreesder dan ik, dat men den jongen Percy er op zal aanzien! Hij is altijd gek op den knaap geweest, nog toen de jongen op een kostschool ging! Hij heeft hem leeren paardrijden, vischen en zwemmen. En ik geloof dat hij ook de eenige is die precies weet, waarom destijds die verwijdering tusschen oom en neef plaats vond.

En verder werd er over de zaak niet gesproken, voor de twee vrienden na het diner in de club waarover niets dan over de zonderlinge verdwijning werd gesproken, weer in de blauwgelakte limousine zaten, die door James Henderson, den reusachtigen chauffeur, werd bestuurd, en ze op weg waren naar het groote, oude huis, waar het zonderlinge, onbegrijpelijke voorval had plaats gehad.

Het was bijna donker toen zij uitstapten, maar toch nog licht genoeg om het uiterlijk van het huis goed in zich te kunnen opnemen.

— Wat moest hij in 's hemelsnaam met dat groote huis doen? vroeg Brand op zachten toon, het portier van de auto achter zich sluitend, en ziende langs de zeven ramen op iedere verdieping van den voorgevel.

— Hij bewoonde alleen maar de eerste verdieping, Brand, en zelfs die niet geheel, antwoordde Raffles. De tweede en de derde staan

al jaren leeg. Er zijn hoezen over de meubels. Zijn vrouw en zijn zoons hebben daar langen tijd gewoond. Hij liet er niemand toe. De deuren waren gesloten, en hij bewaarde zorgvuldig de sleutels.

— En gelijkvloers ?

— Er is een kantoor van een groothandelaar. In conserven, geloof ik. De man heeft een langdurig contract, en hij oefent er zijn beroep zeker al een kwart eeuw uit, als het niet langer is. Het is een stil, rustig kantoor, en zooals je ziet, is er een afzonderlijke ingang voor gemaakt, terzijde van het huis. Sir Andrew wilde wel een klein gedeelte ervan verhuren, maar hij heeft niet kunnen goedvinden, met zijn huurder door dezelfde deur naar binnen te gaan. Eigenlijk druk ik mij niet juist uit, want het is de vader van den gedooden man geweest, die het huurcontract sloot met mijnheer Oscar Baumgartner, die het hier tijdens den oorlog wegens zijn naam lastig genoeg gehad zal hebben. Ik heb er een flauwe herinnering aan, dat hij toen ook drie volle jaren buiten Londen heeft gewoond, en naar zijn land is teruggegaan. Dadelijk na den wapenstilstand is hij echter teruggekeerd — maar het heeft hem nog langen tijd gekost alvorens de zaak weer op pooten stond.

De twee vrienden waren op de deur toegelopen en Raffles belde aan.

Sloan opende de deur. Zijn gelaat was bleek en bedrukt. Hij keek ook een weinig achterdochtig naar de hem niet bekende bezoekers, en scheen hen reeds te willen afwijzen toen Wakefield kwam aanloopen, die kortaf zeide :

— Ga maar, Sloan. Lord Aberdeen was een goed vriend van onzen meester. Hij is echter niet hier, Mylord. Zij hebben mijnheer dadelijk naar een gasthuis overgebracht. Van middag hebben ze mij gehaald in een auto om te verklaren, of ik hem herkende. Hij was het — maar hoe afschuwelijk zag hij er uit ! Zijn gezicht heelemaal stuk gereten, afschuwelijk verminkt door de schroef van een boot, of door een hevigen slag met een stomp wapen ! Maar ik zou hem toch dadelijk herkend hebben aan zijn pyama. Je vindt er zoo niet veel in Londen. Ze werden speciaal voor hem gemaakt uit zijde van Ceylon. Hij was erg gevoelig op dat punt. De kleur en de bewerking was ook ongewoon. Met de hand waren er figuren op gestikt. Och, mijn arme meester !

En eensklaps barstte de oude man in tranen uit, zoodat Raffles hem op den schouder moest kloppen, en hem troosten.

— De zaak zal wel worden opgehelderd, en als het moet, gewroken, Wakefield, twijfel daar maar niet aan. Heb je gelezen wat de avondbladen schrijven ?

— Lang niet alles, Mylord — ik had er de kracht niet toe.

— Sommigen zeggen dat je meester gehandeld kan hebben als gevolg van een plotselinge geestesstoring.

— Onzin, Mylord ! riep de oude man op toornigen toon. Mijn meester was volmaakt gezond, naar lichaam en naar geest, al was hij dan 65 jaar. Niets wees er op, dat hij iets buitensporigs zou gaan doen.

— Maar dat gesprek met zijn neef Percy — kan hem dat niet sterk hebben opgewonden ?

— Misschien wel — maar niet in ongunstigen zin, Mylord ! Ik kende de stem van mijn meester beter dan wie ook. Hij was volstrekt niet boos, toen mijnheer Percy weer heenging, eerder het tegendeel ! Ik geloof stellig dat ze toen definitief vrede hebben gesloten ! Ik heb eenmaal een glas port moeten binnen brengen, voor mijnheer Percy, en zijn gezicht was zoo helder en zoo vroolijk als een Meidag !

Raffles stond een oogenblik in diep nadenken verzonken, en toen zei hij plotseling :

— Ik zou graag die slaapkamer eens nauwkeurig willen bekijken ! Wil je mij dat toestaan ?

— Ik zal U den weg wijzen, Mylord, zeide de oude buttler eenvoudig.

Zwijgend gingen de drie mannen de trap op. Een oogenblik daarna stonden zij in de gang. Raffles liep dadelijk op de vernielde deur toe, bekeek ze even, en zeide toen :

— Het was deze deur die altijd afgesloten was, niet waar ?

— Juist nooit, Mylord ! U ziet dat dit de badkamer is. Wel was de verbindingsdeur altijd dicht !

— En — die vonden jij en Sloan juist geopend, van morgen ?

— Ja mylord, ze stond op een kier !

Brand had voortdurend het gelaat van Raffles nauwkeurig in het oog gehouden. En tot zijn verwondering bemerkte hij dat de oogen van zijn vriend op een merkwaardige wijze begonnen te schitteren. Er kwam een vreemde uitdrukking in den glimlach, die zijn fraai gevormden mond voor een kort oogenblik vertrok.

Het scheen alsof hij iets wilde zeggen, maar hij bedacht zich, deed de gangdeur open, liep langzaam door de badkamer, en ging het slaapvertrek binnen.

Wakefield had onderweg alle schakelaars omgedraaid, die hij maar tegen kwam, en nu liep hij ook op de gangdeur toe, en de groote lichtkroon deed haar schijnsel neerstralen in de ruime slaapkamer.

— Wat een buitengewoon groot vertrek! riep Brand verwonderd uit.

— Niet waar? Bijna opvallend groot! zeide Raffles peinzend. Men zou bijna zeggen....

Hij viel zich zelf in de rede, en wendde zich plotseling tot Wakefield met de vraag:

— Er bestaat natuurlijk nog een huurcontract?

— Er moeten er zelfs meer dan een zijn, Mylord! Die verdieping gelijkvloers is minstens al een eeuw aan anderen verhuurd.

— Soms wel eens als een pakhuis? vroeg Raffles haastig.

— Ja, ik geloof als een soort opslagplaats — naar ik meen van graan!

Raffles begon zachtjes te fluiten, en hij scheen zeer opgewekt, toen hij langzaam een rondgang door het vertrek begon. Hij kwam als spoedig bij het monumentale bed, keek naar den stoel, en vroeg:

— Is dat de stoel die niet op zijn plaats stond, volgens je verklaring?

— Ja Mylord! U ziet dat hij heel zwaar is.

Een echte gothische stoel. Mylord verzette hem nooit. Hij legde er zijn ondergoed op.

— En je vond hem op de plek waar hij nu staat?

— Ja — wel bijna een meter verschoven.

Raffles draaide eens om den stoel heen, deed hem kantelen, liep toen weer naar het bed en zei:

— Een geweldig meubel! Werd het bij een schoonmaak wel eens verplaatst?

— Bij mijn weten is dat nooit gebeurd, Mylord!

— Is dit huis onophoudelijk bewoond geweest door je meester?

— O neen! Des zomers stond het wel eens drie maanden leeg. Dan waren wij op een van de kasteelen van mijn ongelukkigen meester.

— Kende je alle gasten die er gisteren waren?

— Neen, er waren een paar heeren van de Windsor Club, die ik hier nog niet gezien had. De neef van Sir Andrew was er ook. Hij kwam wel vaker. Ik bedoel Anthony Onslow.

— Ik geloof dat ik hem ken, hij luncht wel eens op de Club, zeide Raffles, die nauwelijks naar het antwoord scheen te hebben geluisterd, en den blik strak op den stoel gevestigd hield.

26

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

26

HOOFDSTUK III.

HET GEVAL BEGINT ZICH AF TE TEEKENEN.

Raffles liep eenmaal de groote kamer in haar geheel rond, en telkens klopte hij op de muren, en hij wierp een blik door de groote ramen naar buiten, op de ruime binnenplaats, waar zelfs een paar zware boomen kans zagen, midden in Londen in het leven te blijven, en hun kruinen te verheffen tot zelfs boven de omringende daken.

Toen hij bij het laatste raam was gekomen zeide hij tot Brand op zachten toon:

— De muren zijn volmaakt massief. Van een geheime deur is geen sprake. Die binnenplaats is wel eigenaardig, vind je niet? Het is een echte binnenplaats van een zeer oud koopmanshuis, dat gedeeltelijk ook moest dienen tot opslagplaats. Men vond vroeger die combinatie vrij veel, maar tegenwoordig, met onze moderne pakhuizen, komt het nog maar zeer weinig voor.

Raffles had onder het spreken zijn rug naar de binnenplaats toegewend, en boog het bovenlijf ver achterover, terwijl hij vervolgde:

— Je kunt nog duidelijk den zwaren, fraai bewerkten hijschbalk zien, waaraan vroeger de goederen werden opgeheschen, *in casu* de balen graan. Wel, ik ben overtuigd dat het jaartal, dat daar in ijzer heel boven aan den muur is aangebracht, zeker wel vijftienhonderd of misschien iets later zal luiden. Een zeer mooi, en een eigenaardig huis! Vriend Wakefield — wat is hier eigenlijk op de eerste verdieping?

— Bedoelt Mylord onder deze kamer? Dat weet ik werkelijk niet nauwkeurig. Maar ik denk dat er een vertrek van het kantoor van mijnheer Baumgartner zal zijn. U begrijpt wel dat ik daar nooit kom — ik heb er niets te maken.

— Dat spreekt vanzelf. Het was ook eigenlijk een onnoozele vraag van mij. Zeg mij eens, Wakefield, hoe verklaar je die verdwijning van je meester zelf?

De oude bediende haalde met een wanhopig gebaar de schouders op, en antwoordde:

— Ik kan ze volstrekt niet verklaren, Mylord! De gewoonten van mijn meester

waren zeer regelmatig. Hij hield er niet van om laat naar bed te gaan. Des nachts heb ik hem nog nooit hooren opstaan.

— Had je dat dan kunnen hooren? vroeg Raffles snel. Slaap je zoo dicht bij?

— In een klein vertrek hiernaast, Mylord. Een verbindingsdeur is er niet, maar de wand is niet zoo dik, en ik zou gisteren ook stellig iets gehoord hebben, als ik niet zoo merkwaardig vast geslapen had! Ik heb nooit geweten dat mijn glas wijn mij zoo zou aanpakken. Ik vrees dat ik erg oud wordt, Mylord!

— Je glas wijn? vroeg Raffles, niet zonder verbazing.

— Als er gasten waren, stond mijn meester mij altijd toe, even voor het naar bed gaan ook een glas wijn te drinken. Maar van nacht heb ik er bijzonder vast van geslapen. Ik was er van morgen nog suf van.

Weer zag Brand die zonderlinge flikkering in de oogen van Raffles, toen deze hernam:

— Schonk je je zelf dien wijn in?

— Zooals gewoonlijk, Mylord!

— Ik bedoel — schonk je hem in uit een onaangebroken flesch, en dronk je het glas dadelijk leeg?

Wakefield wreef zich even over zijn kalen schedel, en scheen wat moeite te hebben om de toedracht van de zaak nauwkeurig te herinneren. Toen zei hij langzaam:

— Laat eens zien — neen, het gevulde glas heeft even op de tafel in het dienstvertrek gestaan.

— Was dat je gewoonte? Dronk je het glas niet dadelijk leeg, anders?

— Altijd! Maar ik werd weggeroepen!

— Door wien?

— Door Sloan. Hij kwam mij zeggen dat hij iets verdachts gezien had aan de achterdeur.

— Maar er was niets?

— Heelemaal niets, Mylord! De jongen had zich zeker teveel verdiept in detectieveverhalen!

— Ging hij mee naar de deur?

— Ik geloof het haast niet. Hij ging naar bed. Als Mylord mij toestaat om er naar te vragen — gelooft Mylord dat dit in verband kan staan met de verdwijning?

— Misschien wel — misschien niet! antwoordde Raffles ontwijkend. Het kan natuurlijk geen sprake van zijn of je meester is niet vrijwillig meegegaan!

Wakefield hief snel het hoofd op, en herhaalde eenigszins verbluft:

— Meegegaan? Bedoelt Mylord dat hier menschen geweest zijn, die hem hebben overvallen, en hem in zijn nachtgoed hebben ontvoerd?

— Dat denk ik inderdaad, Wakefield! antwoordde Raffles glimlachend. Maar ik geloof dat het toch heel gemakkelijk ging. Je moet bedenken dat hij zelf ook sliep, en vast ook, naar het schijnt, anders zou hij wel geschreeuwd hebben. Dronk hij ook iets voor hij naar bed ging?

— Zijn cognacgrocje, Mylord.

— Dat bracht je hem gister avond immers ook zelf?

— Zeker!

— Maakte je het zelf klaar? Of mengde je meester den drank zelf?

— Ik deed het altijd. Er stond een flesch cognac in de keukenkast, suiker en citroen lagen ook altijd gereed.

— Ga dien cognac eens halen, vriend! Vlug wat. Wij wachten je hier. Maar je moet het zoo zien in te richten, dat niemand je ziet!

Verbaasd gehoorzaamde Wakefield, zonder iets op te merken, en de twee vrienden bleven alleen.

Zoodra de deur zich gesloten had achter den ouden bediende, zeide Brand, terwijl hij Raffles onderzoekend aanzag:

— Ik krijg den stelligen indruk, dat je je al eenig bepaald oordeel hebt gevormd omtrent de verdwijning en haar motieven.

— Alleen over de verdwijning, Brand. Maar de motieven zijn mij nog vrij duister. Waarschijnlijk is er wraakzucht in het spel.

— Wraak op zulk een ouden man, die voor zoover ik weet, niemand ooit eenig kwaad heeft gedaan?

— O, men kan soms wel eens kwaad doen — niet door te doen, maar door na te laten! Ik kan nooit vergeten dat de vermoorde man zoo bijzonder rijk was. De verdwijning houdt zeer waarschijnlijk verband met dien rijkdom. Of laten wij liever het juiste woord noemen,

en spreken van den moord!

— Heb je er eenig denkbeeld van hoe hij hier uit de kamer is weggebracht, ofschoon de deuren gesloten waren? Tenminste als je niet gelooft dat hij zelf uit eigen wil is gegaan!

— Nonsens, Brand! De man was toch niet gek! Stel je voor, een edelman van zulke beginselen als hij, zoo stug en trotsch, die vrijwillig in zijn pyama zijn huis zou verlaten? Het is te gek om los te loopen.

— Maar waarom schreeuwde hij dan niet?

— Omdat hij te vast sliep, Brand! In het grocje zal wel hetzelfde slaapmiddel hebben gezeten als in het glas wijn van Wakefield!

— Bedoel je dat iemand hen met opzet verdoofd heeft? riep Brand verbaasd uit.

— Daaraan twijfel ik zelfs geen seconde! Wakefield mocht volstrekt niet wakker worden, en dat bewijst dat de ontvoering toch nog een weinig leven zal maken, ook al sliep de man, op wien de schurken het gemunt hadden.

— Maar mijn hemel — het is toch bijna onmogelijk, ongemerkt een slapenden man van zijn bed te lichten, langs een gootpijp te laten zakken, en met hem over den muur van een binnenplaats te klauteren, zonder dat het gezien of gehoord wordt?

Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Hij is in het geheel niet van zijn bed gelicht, Brand. Hij is met bed en al heengegaan. Om kort te gaan, en om je niet langer in het onzekere te laten — wij zijn hier in een oud pakhuis, in den vloer is een zeer groot luik, en het zware bed staat op dat luik! Iemand heeft dat weten te ontdekken, of het in oude huurcontracten gevonden, en met die omstandigheid zijn voordeel gedaan!

Brand had een kreet van ontsteltenis geslaakt, die half bewondering was, en riep nu:

— Dat zou in ieder geval heel wat verklaren! Maar dan zou er hier beneden ook geen woonvertrek zijn geweest!

— Dat zal er dan ook wel niet zijn, Brand! Vermoedelijk zal men hier beneden een ongebruikte, donkere ruimte aantreffen, wat vroeger een expeditiekamer is geweest, een weegzaal, of iets dergelijks!

— Maar dan is er toch nog een ding dat ik niet goed begrijp!

— Laat eens hooren.

— Als de oude Bradsley werkelijk op die wijze met dit groote bed naar beneden is gezakt — waarom stond dan het raam open,

en waarom zijn er voetstappen op de vensterbank ?

— Dat kan maar op een wijze verklaard worden, Brand. Zeer waarschijnlijk werd het luik hier in deze kamer bediend. Er zijn maar twee mogelijkheden. Of de man die het voor de eerste maal liet zakken, had zich hier verborgen, voor Sir Andrew er binnen trad, of hij klom met behulp van een ladder naar boven, opende het raam, en bracht het mechaniek van het luik in beweging. Waar dat ergens zit weet ik niet. Wakefield schijnt het evenmin te weten, anders zou hij stellig eerder op het denkbeeld zijn gekomen, dat mij zelf te binnen schoot. De man was toen natuurlijk verplicht om alles weer in zijn ouden toestand te brengen, en dus ook, om zich langs de regenpijp weer te laten zakken. De deuren immers moesten gesloten blijven, om de politie op een dwaalspoor te brengen, en ook om nog iets anders! Ik geloof dat ik Wakefield al weer op de trap hoor. Zwijg hier voorloopig over.

— Nog snel een vraag, Edward — Ik wil aannemen dat de oude Bradsley op die wijze naar een lager gelegen vertrek is gebracht, in half versuften toestand. Maar dan blijft in ieder geval de moeilijkheid van het verdere vervoer, over de binnenplaats, over den hoogen muur, en zoo verder! Hoe heeft dat kunnen geschieden, zonder dat het gezien werd?

— Daarop weet ik nog geen antwoord, Brand! Maar wie weet welke geheimen een nauwkeurig onderzoek van het hieronder gelegen vertrek ons zou onthullen! En stil nu, daar is de oude Wakefield.

De buttler opende de deur. Zijn gelaat stond zeer verbaasd en ook een weinig verontrust. Hij hield een voor driekart gevulde flesch in de hand.

Bij de deur begon hij al te praten:

— Het is een vreemde geschiedenis, Mylord!

— Wat is er dan, vriend?

— Wel, die flesch is voller dan ze gisteren was, voor ik er het groeje uit bereidde!

— Ben je daar volkomen zeker van, Wakefield?

— Volmaakt, Mylord! Het is kinderachtig, maar ik maakte bij mij zelf nog de opmerking, dat het peil van de vloeistof gelijk kwam met het bovenste puntje van de ruitvormige etiket. U kunt zelf zien dat de cognac daar nu vrij ver boven staat! Als ik daar niet op gelet had, zou ik het intusschen zeker niet gemerkt hebben!

Raffles had de flesch ter hand genomen, en zeide:

— Inderdaad — het verschil bedraagt nauwelijks een halven centimeter, maar er is dan toch verschil!

— Hij ontkurkte de flesch, rook er aan, liet een druppel op zijn vingertop vallen, bevochtigde er zijn tong mee, en zei:

— Voor zoover ik kan nagaan, is deze cognac volmaakt onschadelijk. Het is duidelijk dat men de flesch eerst geleedigd heeft en toen weer.....

Raffles hield plotseling op, en hernam gekscherend, met een geheel veranderde stem:

— Ik geloof dat ik al te romantisch word, Wakefield. Let maar niet op mijn woorden. Hier heb je de flesch cognac. Zet ze aanstonds maar weer weg. Maar je bent nog niet geheel en al van mij af. Had je meester vijanden?

— Er waren vrij wat menschen, die mijn armen meester niet goed konden uitstaan, omdat hij wat kortaf was en uit de hoogte — maar vijanden had hij stellig niet, want in den grond had hij een goed hart, en hij was strikt rechtvaardig.

— Er is sprake van geweest van een onterving van zijn neef Foundler. Zijn fortuin kwam dus zeer waarschijnlijk aan dien anderen neef, Onslow.

Wakefield scheen in verwarring te zijn, en wreef zenuwachtig over zijn gladden schedel.

Eindelijk scheen hij een besluit te nemen, en zeide, Raffles recht in de oogen ziende:

— Ik voel wel, Mylord, dat ik niets mag verborgen houden, van wat ik weet of denk te weten, want het kan in verband staan met die vreeselijke zaak. Mijnheer Percy werd inderdaad ontferd door mijn meester. Het was een vreeselijk tooneel tusschen die twee, nu een jaar of tien geleden. Maar veertien dagen geleden heeft Sir Andrew zijn testament weer ten bate van mijnheer Percy veranderd!

Brand had moeite een schreeuw van verbazing te bedwingen, en ook op het gelaat van Raffles vertoonde zich een trek van ongehoof en verwondering.

— Kun je je niet vergissen, Wakefield?

— Ik ben bijna zeker van niet, Mylord! Sir Andrew had al een paar woordspelingen gemaakt, grapjes, op zijn wat ruwe wijze. Mijnheer Percy moet daarginds met een Iersche getrouwd zijn, een heel mooie vrouw, en mijn meester was heelemaal ingepakt door het portret van zijn kleindochtertje, naar het schijnt. Dien morgen heeft Prater, de chauffeur

hem naar den notaris gereden. Hij moest wel een uur wachten, voor Sir Andrew weer terug kwam. Prater zei, dat zijn gelaat schitterde als een zon!

— Maar als dat zoo is, dan begrijp ik volstrekt niet, wat het motief kan zijn! Ik bedoel — dan begrijp ik het nog minder dan ooit! riep Raffles op een toon van wanhoop. Heb je den indruk gekregen, dat Mijnheer Percy zijn oom graag mocht lijden?

— Ondanks alles, Mylord! U moet bedenken dat mijn meester als het ware een vader voor hem is geweest, want de ouders van den jongen mijnheer zijn heel jong gestorven, in ieder geval toen hij nog een kind was.

— Zonderling, zonderling, mompelde Raffles. Zeg mij eens, wist iemand iets af van die testamentswijziging?

— Niemand, of het zou mijnheer Anthony hebben moeten zijn. Ik geloof dat mijn meester hem op de hoogte heeft gebracht.

— Dat moet een zware slag voor den jongen man zijn geweest!

— Dat wil ik wel gelooven, Mylord! Hij had er natuurlijk al vast op gerekend, en nu ging het zijn neus voorbij!

— Je schijnt niet veel van mijnheer Anthony Onslow te houden?

— Het past een butler niet om zoiets te zeggen, mylord! zeide Wakefield verlegen. De zaak is echter — mijnheer Anthony leek heelemaal niet op zijn neef! Hij heeft nooit veel uitgevoerd en speelde te graag! Maar Sir Andrew mocht hem wel, omdat hij goed jaagde, en uitstekend kaart speelde.

— Mijnheer Anthony is zijn oom toch blijven bezoeken?

— Ja zeker. Hij kwam in die veertien dagen juist nogal druk. Hij zei altijd lachend, dat hij hem zou helpen bij het zoeken naar een goede betrekking.

— Natuurlijk had mijnheer Anthony al hooge schulden gemaakt in het vooruitzicht op die groote erfenis?

— Dat zijn dingen waarover mij geen oordeel voegt, mylord! zeide Wakefield, een weinig stijfjes.

— Goed zoo, Wakefield! prees Raffles hem. Nu nog maar een enkele vraag. Weet je soms of er beschrijvingen bestaan van dit oude huis — ik bedoel in de bibliotheek?

— O, die zijn er zeker wel, Mylord! antwoordde de butler. Mijn meester verzamelt al die soort van dingen betreffende zijn ge-

slacht, de familieleden, en ook de oude huizen, die zij in gebruik hadden.

— Dan zullen wij het voorloopig hierbij laten. Ik weet niet of ik wel de juiste man ben, in deze zaak de politie te helpen. In ieder geval zal ik mijn best doen. Brand, wij zullen gaan!

Zoodra zij buiten waren, en weer in de limousine gezeten waren, begon Brand:

— Geef je de zaak nu op?

— Waar denk je aan? Minder dan ooit! Die geschiedenis van het testament heeft het nog wat raadselachtiger gemaakt, en ik wil er het fijne van weten. Wij zullen dus die mijnheer Sloan eens zeer nauwkeurig nagaan, Brand, als je het goed vindt.

— Sloan? herhaalde Brand met een uitdrukking van verbazing op zijn gelaat, die Raffles even deed lachen. Wat heeft die met de kwestie te maken?

— Maar mijn beste Brand — bijna alles! Het is toch zoo duidelijk als glas dat de ontvoeders van den vermoorden man binnenshuis een medeplichtige hebben gehad. Dat luik kan niet heelemaal zonder gerucht hebben gewerkt. De oude man moest dus vast slapen — en hij sliep dan ook vast, dank zij het goedje dat er door zijn grocje gemengd werd. De flesch cognac was vandaag voller dan zij was; nog voor dat grocje werd vervaardigd! Wakefield sliep nogal licht. Dat mocht niet. Ook hij moest vast slapen. En hij sliep als een os. De reden zal wel te zoeken zijn op den bodem van het glas wijn, dat hij gister avond gedronken heeft. Hij werd weggeroepen naar de achterdeur, waar heelemaal niets te zien viel, en de man die hem wegreep ging niet mee, wat gek genoeg is, maar bleef bij de wijn achter. In de kast van de keuken kon hij natuurlijk ook heel gemakkelijk komen. En om iedere ontdekking te voorkomen wierp hij de cognac met het bedwelmende middel weg, en vulde de flesch weer, maar een beetje te hoog, met nieuwe cognac. Die man is stellig Sloan geweest. Maar er is iets heel anders, dat hem onmiddellijk in mijn oogen zeer dacht maakte. Weet je waarop ik doel, Brand?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van! antwoordde Brand zonder zich ook maar even te bedenken. Ik heb wel je oogen zien schitteren, en ik begreep wel dat je iets ontdekt had, maar ik begreep niet wat.

— Het is anders tamelijk eenvoudig. Wij weten uit den mond van Wakefield, dat de

slaapkamerdeur naar de gang steeds gesloten was, even als de deur naar de badkamer, de tusschendeur wel te verstaan. De andere was altijd open. Nu moet je je herinneren, dat volgens het verslag in de bladen en de latere verklaring van den butler, Sloan de man was, die op de gang het voorstel deed, de gangdeur van de badkamer open te trappen. Is dat geen zeer eigenaardige verspreking voor een man, die toch al één jaar lang kon weten, dat die deur niet open getrapt behoefde te worden, omdat ze steeds open was? Maar de zaak is, dat zij juist dien nacht was gegrendeld, inplaats van de tusschendeur, en dat zat onzen Sloan natuurlijk in het hoofd, vandaar zijn zonderling voorstel om een open deur open te trappen! Als hij wist dat die deur op slot was dan kan dat alleen maar zijn, omdat hij ze zelf gesloten had!

— Je hebt gelijk! riep Brand opgewonden. Ik begin de houding van dien man ook zeer

verdacht te vinden, en we moeten hem in het oog houden! Intusschen maakt de medeplichtigheid het motief wraakzucht er niet waarschijnlijker op!

— Dat ben ik volmaakt met je eens. Er zit iets anders achter. Maar wat? Die teleurgestelde neef zou natuurlijk uit wraakzucht en uit woede zijn oom hebben kunnen doodslaan, na de wijziging van het testament. Maar dan brengt men toch niet eerst iemand op zulk een zonderlinge wijze tot zeven uren gaans buiten zijn huis! Tenzij....

Raffles hield op. Zijn lippen waren dicht opeengesloten. En zijn grijze, heldere oogen dwaalden naar buiten, door het portiervenster, maar blijkbaar zonder iets te zien van de drukte op straat.

Brand kende die uitdrukking in die oogen. Raffles was plotseling met zijn gedachten mijlen ver weg!

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK IV.

DE KELDERS VAN HET OUDE PAKHUIS.

Wanneer Raffles eenmaal aangegrepen was door de lust om een geheimzinnig geval te doorgronden, dan liet hij al het andere varen, en wierp zich met alle energie en voortvarendheid op de taak, die hij zich zelf had gesteld, ook al kon niets doen vermoeden, dat er aan de oplossing eenig voordeel verbonden zou zijn.

Het was als het ware een zesde zintuig, dat hem gewaarschuwd had, dat er achter deze zaak veel meer school, dan hij aanvankelijk had vermoed. Hij had veel omtrent Sloan langs een omweg geïnformeerd, en hij was tot de slotsom gekomen, dat de man sluw was, en zeer goed bruikbaar — maar alleen als een werktuig.

Het was niet aan te nemen dat dit werk van zijn eigen vinding was, en hij moest dus stellig in dienst staan van een of anderen schranderen schurk, die dezen zonderlingen, voorloopig geheel onbegrijpelijken moord op touw had gezet.

Raffles besteedde, als een echte speurder, eenige uren alleen aan de bestudeering van het vraagstuk, waarin toch wel het motief van de misdaad kon schuilen, en hij kon tot geen andere conclusie komen, dan dat het wraakzucht was, woede, teleurstelling van een ontrofd neef.

Maar telkens als hij op dat punt kwam, stuitte hij op een zielkundig onverklaarbaar bezwaar: een man die zich wil wreken doet het zelf, en hij doet het spontaan. Slechts een vrouw aanvaardt wel eens de hulp van een krachtigen man, om hare wraakgevoelens te bevredigen.

Daarbij kwam nog het volgende. Bradsley had eenmaal Founder ontrofd, en hem weer in genade aangenomen. Onslow moest toch bedenken, dat de oude man nogmaals zou kunnen omslaan! Hij kon er volstrekt niets

mee winnen den ouden man op zulk een ruwe, beestachtige wijze te doodden. Daarentegen kon de tijd voor hem werken, en hij zou tenminste kunnen trachten, zijn gelukkiger neef weer uit de gunst van Sir Andrew te verdrijven!

Intusschen had Raffles niet alleen zijn tijd besteed aan theoretische bespiegelingen, want hij was een man van de praktijk!

Zijn scherp vernuft had onmiddellijk de rol doorzien, die de nieuwe huisknecht Sloan bij het drama had vervuld, en hij had Brand in een goede vermomming dus dadelijk op post gezet bij het oude huis, met de opdracht, hem onmiddellijk te berichten wat Sloan deed, en in afwachting den man dadelijk na te gaan, al deed hij ook niet anders dan sigaren koopen in den dichtst bijzijnden winkel!

Raffles zelf echter snuffelde oude beschrijvingen van Londen na, vooral het hoofdstuk pakhuisen, en vond daarin al spoedig een volkomen bevestiging van zijn vermoedens!

Het fraaie oude heerenhuis was nauwelijks anderhalve eeuw geleden voor een deel als pakhuis ingericht geweest, en het was juist dat deel, waarin de vermoorde man zijn slaapvertrek had gehad.

Er had zich in den vloer een los gedeelte bevonden, dat naar beneden kon zakken tusschen vier stalen pijlers, en dat dus een soort van lift vormde, zooals men die ook veel in de moderne spoorwegstations vindt. Sedert lange jaren echter was die lift niet meer gebruikt.

De daders moesten dit natuurlijk hebben geweten, en van een afwezigheid der bewoners gebruik hebben gemaakt om die lift na te zien, te oliën, en zich te vergewissen, dat zij weer behoorlijk en zonder al te veel leven te maken, werkte.

Daarbij liet Raffles het echter niet. Hij

zag wel in dat men het slachtoffer onmogelijk had kunnen vervoeren naar de plek, waar hij later gevonden werd, tenzij hij eerst bewusteloos was geweest.

Maar zelfs in dien toestand zouden de misdadigers het niet gewaagd hebben, hem over de ruime binnenplaats te dragen, en over een hoogen muur te hijschen, die, dit wist Raffles zeer goed, beschenen werd door het licht van een krachtige straatlantaarn in de drukke, breede straat, die aan de achterzijde langs het huis liep.

Het kon dus bijna niet anders of Sir Andrew was het huis uitgebracht langs een van de groote kelders, die het pakhuis had bezeten, en die daar nog altijd moesten zijn, al werden zij ook in zeer langen tijd niet meer gebruikt.

Ook dit ging Raffles nader onderzoeken, voorloopig zonder zijn stoel te verlaten, en in een der beschrijvingen vond hij inderdaad vermeld dat er zich onder het pakhuis zeer groote kelders uitstrekten, die gediend hadden tot opslagplaats van graan, hop en gist, zoodat de vroegere eigenaar zeker een groot leverancier was geweest aan de beroemde, Londensche bierbrouwerijen.

Te gaan onderzoeken hoe de ontvoering had plaats gehad, leek Raffles tamelijk overbodig. Dat er een ondergrondsche verbinding zou bestaan tusschen de kelders en de plek waar men den ongelukkigen edelman vond, was ondenkbaar. Zeker had Londen talrijke onderaardsche gangen, dateerend van lange eeuwen geleden, maar dat die bijna zeventig kilometer lang zou zijn, was buitengesloten. De langste van die onderaardsche gangen had een lengte van bijna een uur gaans, en werd als een groote merkwaardigheid beschouwd.

Het waarschijnlijkste was, dat de kelders ergens in de omgeving van het huis een tweeden vergeten uitgang hadden, en dat men van daar den bewusteloozen man had verder gebracht.

En hier juist stuitte Raffles op iets onbegrijpelijks, dat hij niet kon verklaren, al spande hij zijn geest tot het uiterste in.

Welk doel had die zonderlinge ontvoering gehad? Als men wraak had willen nemen op den ouden man, waarom had men hem dan beneden in den kelder niet eenvoudig afgeemaakt? Het was best mogelijk, dat men het lijk dan zelfs niet eens gevonden zou hebben!

Waarom was Sir Andrew naar die ver afgelegene plek gebracht, en daar pas gedood?

Raffles had zijn boeken en kaarten, de oude

atlassen en de platte gronden van het Londen uit den tijd van Dickens terzijde geschoven, en bijna een uur lang zat hij in gepeins verdiept.

Ofschoon hij nog geen volkomen zekerheid had, achtte hij het mededaderschap van Sloan vaststaande. Maar de man handelde zeer zeker niet voor eigen rekening. Hij moest in dienst zijn van een opdrachtgever. Wie was dat? Was het Anthony Onslow, de onterfde neef? Veel sprak er voor — maar er was ook veel dat het onwaarschijnlijk maakte! Want Sloan was al een half jaar in dienst van den vermoorden man geweest, en Onslow was pas sedert veertien dagen onterfd! Het was bijna ondenkbaar, dat die korte tijd voldoende was geweest, om den schurkachtigen Sloan te bepraten en om alles in gereedheid te maken voor den overval.

En hoe langer Raffles over de zaak nadacht, hoe raadselachtiger zij hem voorkwam. Hij had al zijn hoop gevestigd op een onvoorzichtigheid van Sloan, die zich zou kunnen blootgeven, en den weg zou kunnen wijzen naar den eigenlijken dader, naar den man, die de draden in handen had gehouden, en die alles had bedacht.

Dienzelfden avond gebeurde er datgene, waarvoor Raffles gevreesd had. Percy werd uitgenoodigd, op het politiebureau te komen, en daar hield men hem vast. Niet zonder verbazing las Raffles den volgenden morgen in de ochtendbladen dat de jonge man zich niet verdedigd had door te zeggen, dat hij niet de minste reden had gehad, haatdragend te zijn jegens zijn oom, die immers zijn testament weer te zijnen gunste gewijzigd had.

Dat was dus een omstandigheid, waarvan de jongeman dus zelf niets scheen te weten! De andere neef daarentegen moest er uitstekend van op de hoogte zijn geweest. Hoe dat met elkander te rijmen viel begreep Raffles niet, tenzij Onslow had gesnuffeld in de papieren van zijn oom, of dat deze het hem in een driftige bui zou hebben verraden.

Overigens was het de vraag, of het Percy goed zou hebben gedaan, indien hij aan de politie had kunnen mededeelen, iets te hebben afgeweten van de testamentswijziging. Immers, zijn oom was niet jong meer, maar nog gezond en krachtig, en men kon zich denken, dat de eenige erfgenaam zoo spoedig mogelijk in het bezit had willen komen van het reusachtige fortuin, dat voor hem bestemd was, en daarom den erflater uit den weg had geruimd.

Intusschen maakte deze arrestatie de zaak

voor Raffles niet duidelijker. En zijn instinct waarschuwde hem, dat hij de oplossing waarschijnlijk zou moeten zoeken tusschen de papieren van den vermoorden man.

Sir Andrew had een nieuw testament gemaakt, dat was zeker. Hij had er zijn notaris zeker al van in kennis gesteld, dat kon ook als vaststaande worden aangenomen. Maar berustte het reeds in behoorlijke vorm bij dien wetsvolstrekker? Dat was maar de vraag!

Was het zoo, dan kon de moord alleen een wraakneming zijn, want dan hielp het den ontferde niets meer, of hij den erflater van kant maakte. Het geld zou hem dan toch niet te beurt vallen. Was het niet zoo, dan zou Sir Andrew zijn testamentaire bepaling nog altijd kunnen wijzigen, als hij nog maar in leven was!

Op dit punt van zijn redeneering gekomen stuitte Raffles opnieuw, en dacht wel een uur lang na, gezeten voor de ontbijttafel, en schijnbaar gedachtenloos naar buiten starend, in den bloeienden tuin.

Brand was niet lang geleden naar het huis in de Cromwell Street terug gekeerd, en sliep nog. Henderson had hem vervangen op zijn wachtpost. Brand had gerapporteerd dat Sloan het huis niet had verlaten, behalve om een paar boodschappen in de buurt te doen — en toevallig juist tweemaal in den zelfden sigarenwinkel!

Het bleek naderhand dat die sigarenwinkel een telefooncel had, en tweemaal had Sloan ervan gebruik gemaakt, hetgeen bij voorzichtig navragen bleek. Natuurlijk had het groote huis ook een telefoon, maar daar had de sluwe kerel zeker geen gebruik van durven maken.

Brand had de opmerking gemaakt dat hij er stuursch, kwaadaardig en ongeduldig had uitgezien, toen hij hem de laatste maal van den sigarenwinkel volgde naar het prachtige, oude heerenhuis.

Maar op zijn terugweg had Brand nog een andere ontdekking gedaan, van weinig belang misschien, maar die aantoonde, hoe zuiver Raffles geredeneerd had.

Want hij vond inderdaad bij het loopen langs een blinden muur een kleine deur, waarvan het slot letterlijk droop van de olie. Hij twijfelde er niet aan, of het was de tweede deur geweest, en misschien wel de derde of de vierde, die toegang gaf tot de uitgestrekte kelders.

Zeer waarschijnlijk was Sir Andrew dus langs dezen weg buitenshuis gebracht.

Intusschen bewees de houding van Sloan dat hij zich volmaakt zeker gevoelde, en geen vrees koesterde. Waarom hij echter bleef, en niet dadelijk zijn boeltje had gepakt om naar een nieuwe betrekking uit te zien, begreep hij niet zoo spoedig. En omdat hij den man wantrouwde, evenals zijn minste daden, zoo vond hij dit blijven verdacht. Zijn loon was hem natuurlijk dadelijk door den butler uitbetaald hij had niets meer in dat huis te maken, waar zijn diensten overbodig waren gevonden, en het was niet goed in te zien, wat hem daar vasthield.

Ook hierover dacht Raffles lang na, met het dagblad in zijn hand geklemd, en toen verscheen plotseling die flikkering in zijn oogen, die Brand zou hebben gewaarschuwd, dat Raffles weer een ontdekking had gedaan, iets had verklaard, voor zich zelf, dat aanvankelijk onbegrijpelijk leek.

Hij kleedde zich haastig aan, en begaf zich naar het huis van wijlen Sir Andrew Bradsley.

Hij ging er echter niet binnen. Het was hem slechts te doen om een zeer nauwkeurige studie van het huis. Hij zag op eenigen afstand Henderson op zijn waarnemingspost, eveneens goed vermomd, maar deed natuurlijk alsof hij hem niet kende.

Nadat hij de ligging van het huis nauwkeurig in zijn geheugen had geprent zocht hij naar de kelderdeur, waarvan Brand had gesproken, en vond die in een zeer stille zijstraat, die slechts een paar huizen telde, en voor de rest niets dan de saaie, strakke muren van een paar fabrieken en ruime binnenplaatsen.

De deur bevond zich onder aan een steenen trap van zes treden, die aan alle kanten omgeven was door een roestig hek, en misschien was dit wel een voorschrift van de politie geweest.

In vroegeren tijd was deze stoep zeer waarschijnlijk afgesloten door een dubbel luik waardoor de kelderdeur geheel onzichtbaar werd.

Brand had goed opgelet — het slot was vettig! En zeer wel was het mogelijk, dat hier de kelders reeds begonnen, die zich uitstrekten tot onder het groote heerenhuis.

Zoo stil was het hier, dat Raffles het er op waagde, snel het steenen trapje midden in het trottoir af te loopen, en haastig het slot te onderzoeken. Het was heel ouderwetsch, en sporen van braak waren er volstrekt niet te zien. Het was dus zeker geopend met den sleutel, die bij het slot paste. Slechts

iemand die goed bekend was in dit huis had dien sleutel kunnen vinden. Ook dit wees in de richting van den tweeden neef, en ook van Sloan.

Raffles had nog wel eenige inlichtingen willen vragen aan Wakefield, den butler, maar nu hij voornemens was, zoo spoedig mogelijk persoonlijk in te grijpen durfde hij dit niet goed meer. Hij zou misschien maar al te spoedig in aanraking komen met den dader, en het zou wel zeer vreemd zijn, als men ontdekte, dat Sir William Aberdeen de hand in het spel had gehad, ook al stond hij te boek als een zonderling.

Toen hij echter terug liep, en weer langs de plek kwam, waar Henderson in hinderlaag lag, gaf deze hem met een knipoogje een sein, en eenige minuten later voegden de twee mannen zich bij elkaar op den hoek van dezelfde stille straat, die Raffles juist verlaten had.

— Hij is weg, Mylord! begon de reus fluisterend.

— Wie is weg?

— De huisknecht! De man op wien ik moest letten! Hij had zijn overjas aan, zijn bolhoedje op, en zijn valies in zijn handen. Hij scheen woedend te zijn.

— Zoo, dus Wakefield heeft hem zeker eindelijk weggestuurd! zeide Raffles peinzend. Kon je hem niet nagaan, zooals ik gezegd had?

— Dat was onmogelijk, mylord! Hij was vlug als een aal! Er reed net een taxi voorbij, en nog voor die stil stond sprong hij er in, en pijsnel reed de wagen weg! Hij was direct om den hoek verdwenen, en ik begreep dat het niets zou helpen, al wilde ik trachten, den taxi in te halen op mijn motorrijwiel.

— Het is jammer — maar er is niet veel aan te doen. Je zegt dat hij woedend was?

— Ik zag hem heftig uitvaren tegen Wakefield! Zijn gezicht was vertrokken van woede!

— Dan moet het wel een zeer ernstige reden zijn, die hem daar in dat huis vasthield! zeide Raffles nadenkend. Ik geloof dat het weer een weinig lichter wordt! En verder geloof ik dat onze vriend zal terugkeeren! Ik moet er het mijne van hebben! Ga maar naar huis, Henderson, en breng mijnheer Brand op de hoogte. Vervolgens ga je slapen, want wie weet is het van nacht wel noodzakelijk, dat je goed bent uitgerust. Is het lang geleden, sinds hij weg ging?

— Het gebeurde in den tijd die verstreek

tusschen Uw komst, en het knipoogje dat ik zoo vrij was U te geven, Mylord.

— Het is goed — ga dan nu maar!

De reus verwijderde zich, een beetje neerslachtig, omdat hij zijn taak slechts ten halve had volbracht, en Raffles liep haastig de straat weer uit, en ging op de voordeur toe.

Juist werd die geopend, en Wakefield trad naar buiten, in zijn daagsche kleederen, en met een groot valies in iedere hand. Hij was bleek, en zijn oogen knipperdep.

Hij herkende Raffles echter onmiddellijk, en zei, voor hem iets gevraagd werd:

— Het huis wordt gesloten, Mylord! Ik heb de luiken zooeven al voor de ramen gedaan. Het is op last van mijnheer Percy gebeurd. U weet natuurlijk dat hij is gearresteerd. Die ezels! Zijn advocaat kwam mij een brief van hem brengen. En ik moest de sleutels aan den notaris gaan brengen, voorloopig, tot hij weer vrij zou zijn. Mijnheer Percy schreef erg opgewekt, dat moet ik zeggen! Hij denkt zeker dat ze hem spoedig weer zullen vrijlaten.

— Blijft er iemand in het huis achter?

— Niemand! Ik heb Sloan weggestuurd, den chauffeur, en de keukenmeid.

— Maar is dat niet wat gevaarlijk?

— Ik heb de meeste sieraden hier in dit valies bij mij, Mylord, het tafelsilver, het goud en de mooiste stukken uit de collecties. Het weegt erg zwaar en ik zal een taxi moeten hebben. Dat gaat ook alles naar den notaris. De kleine brandkast en de meubelen staan er nog, maar die worden van middag, of morgen weggehaald. Zoudt U willen gelooven dat er van nacht al weer geprobeerd is die kast te openen?

Raffles maakte een beweging van schrik, en vroeg:

— Zit daar veel geld in?

— Heel weinig maar! Maar mijnheer had er het testament ingesloten, ik bedoel het nieuwe, dat nog naar den notaris moet!

— Daar is het dus niet? vroeg Raffles. Bijna had hij een schreeuw van verbazing gegeven.

— Nog niet, Mylord. Over een paar dagen had mijn arme meester met den notaris willen spreken, en het veranderde testament zou deze hebben meegenomen!

— Maar je hebt mij gisteren meegedeeld, Wakefield, dat Prater, de chauffeur je meester al ruim een week geleden naar den notaris

had gereden! Was dat dan niet om het veranderde testament door hem te laten bekrachtigen?

— Neen, Mylord! dat was maar een voorloopige bespreking! De notaris zeide hem toen zeker wat hij te doen had om een nieuw testament op te maken, en het oude te herroepen.

— Dat oude is dus nog bij den notaris? riep Raffles opgewonden.

— Voor zoover ik weet ja! Dezer dagen zou alles geregeld worden.

Raffles gaf geen antwoord. Zijn oogen schitterden fel. Hij drukte den verbaasden butler de hand, liet zich zijn nieuwe adres geven, en verwijderde zich haastig.

Hij riep de eerste de beste taxi aan, en beval den chauffeur, hem naar het gasthuis dicht bij de dokken te brengen.

En daar vroeg en kreeg hij verlof, het lijk van den vermoorden Sir Andrew Bradsley te zien.

316

Wilt gij een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

317

HOOFDSTUK V.

SLOAN ALS LOODSVISCHJE.

Het was omstreeks negen uur in den avond en al bijna donker, toen Raffles en Brand, onherkenbaar vermomd, langs een omweg de wijk bereikte, waarin het groote heerenhuis gelegen was van het geslacht der Bradsleys.

Zij waren spoedig in de reeds genoemde zijstraat, waar zich op dat oogenblik geen levende ziel vertoonde, en Raffles wipte haastig over het lage stoephekje, en begon het slot te bewerken, terwijl Brand toezicht hield op de omgeving.

Het duurde geen volle halve minuut voor Raffles het slot met een zijner loopers had weten te openen.

Hij wenkte, Brand wierp nogmaals een blik rechts en links, en toen voegde hij zich haastig bij Raffles, en beiden gingen de zware deur binnen, en sloten ze weer zorgvuldig.

De duisternis was hier zoo volkomen, dat zij elkander niet konden zien, ofschoon zij vlak bijeen stonden.

Met een knetterend geluid ontvlamde de zaklantaarn van Raffles, en het schijnsel bestraalde de wanden van een lange, gewitte gang, met een dikke laag stof op den steenen vloer. En met een dek van sterke draagbalken.

— Ik ben zeer benieuwd waarop dit alles moet uitloopen! zeide Brand, om zich heenziende. Geloof je werkelijk dat Sloan hier zal terug komen, van nacht?

— Misschien is hij er al over een half uur! antwoordde Raffles. Hij zoekt hier het testament, Brand, ik durf er mijn hand voor in het vuur steken! Van nacht is er ook al aan de brandkast gepeuterd, maar zijn werktuigen deugden zeker niet. Het is nog iets anders, een ouden man neer te slaan, of een goed plan te bedenken, dan een behoorlijk gemaakte brandkast te openen!

— Maar ik begrijp er niets van! Wat heeft de kerel aan het testament? Ik begrijp natuurlijk wel dat het voor iemand anders is, die belang bij de zaak heeft. En die iemand zal wel Onslow zijn.

— Ik vraag je verschooning, Brand, maar de vraag lijkt mij nogal onnoozel! De notaris

heeft alleen maar het oude testament, dat wil zeggen het stuk, dat ten gunste van Onslow is. En het helpt niets, of hij al weet van de plannen van zijn client om dat testament te wijzigen! Intusschen heeft Sir Andrew een nieuw opgemaakt, dat natuurlijk deugdelijk onderteekend zal zijn. Is het dat, en wordt het gevonden, dan heeft het even goed waarde dan alsof de notaris het had opgemaakt, maar is het dat niet, ontbreekt de handteekening nog, had de erfflater die pas onder het stuk willen stellen, nadat het was goedgekeurd door den notaris — dan geldt alleen het oude! Nu, dat heeft Onslow met zekerheid willen weten. Daarom moest het geroofd worden — en als het kan vernietigd. En nu is het zonderlinge dit, Brand: Ik heb het gevoel, alsof ook Onslow nog niet het eindpunt is, niet de man die dit alles bestuurt! Hij is er niet snugger genoeg voor! Er is hier een macht aan het werk, die zich van hem en van Sloan bediend als pure instrumenten. Die alles regelt, bedenkt, beveelt, en doet uitvoeren.

Brand had ook zijn lamp aangeknipt. Hij zeide:

— Ik geloof dat je nog altijd iets voor mij verborgen houdt, waarmee je mij wilt verrassen! Dat moet dan wel iets heel merkwaardigs zijn, want ik kan je verzekeren, dat ik al meer dan verbaasd ben!

— Alles zal zich nu wel spoedig ophelderen, Brand, zeide Raffles glimlachend. En ik hoop dat het niet al te veel inspanning en moeite zal kosten. Maar misschien kunnen er wel harde klappen vallen, want het zou mij niets verwonderen als wij te doen hadden met lieden of misschien met slechts een man, zoo gevaarlijk als we er maar ooit een ontmoet hebben! De geheele opzet getuigt van sluwe, meedoogenlooze en niets ontziende ondernemingsgeest. En nu zullen wij eens zien waarheen deze gang ons brengt.

Over een lengte van ongeveer 10 meter was de gang, die omstreeks anderhalve meter breed was, aan weerszijden dicht.

Dan echter begonnen de booggewelven, die

rechts en links toegang gaven tot de zeer ruime en voortreffelijk gebouwde kelders met meterdikke steunpilaren en schoren.

De kelders waren volkomen ledig, op een paar half uit elkaar hangende pakkisten en vaten na. De verlichting had zeker bestaan, eerst uit kaarsen, vervolgens uit petroleumlicht, want van een gasleiding was niets te bespeuren, en nog veel minder van electrisch licht.

Voor het meerendeel liepen al deze kelders in elkaar, en waren verbonden door kleine poortjes zonder deuren. Boven die poortjes stond met zwarte verf een nummer geschilderd.

Raffles en Brand hadden deze gang bijna ten einde geloopt, toen de bevelende stem van den eerste plotseling klonk:

— Uit je lamp!! Daar is hij al!

Zijn scherp oor had het knarsen van een sleutel in het ouderwetsche slot gehoord.

Het volgende oogenblik stonden de twee weer in een volkomen duisternis. Op de tast gingen zij een van de kelders binnen, en wachtten daar, op alles voorbereid.

Onwillekeurig had Brand de hand in zijn zak gestoken, maar zelfs dit ontging Raffles niet in die dikke duisternis.

Het was alsof een geheimzinnig zintuig hem waarschuwde, en hij fluisterde snel:

— In geen geval schieten! Als hij ons ontdekt is het nog vroeg genoeg om maatregelen te nemen! En stil nu!

Daar aan het begin van de gang ging de buitendeur open en werd heel voorzichtig weer gesloten.

Dadelijk daarna klonken er zachte voetstappen, en werd de gang door een zwak licht vervuld.

Een gevaar was dus al geweken — de man die daar was binnen gekomen had niet gezien dat het slot met behulp van een looper was geopend. Ware dat wel het geval geweest, dan zou hij wel voorzichtiger zijn voortgegaan.

Hij liep als iemand die volkomen thuis is, zonder zich te bedenken, en het lichtschijnsel werd hoe langer hoe sterker, en drong tenslotte ook door in den kelder, waar de twee mannen zich hadden verborgen, ofschoon dit woord niet volkomen juist is, want zij hadden niets anders kunnen doen dan zich zoo dicht mogelijk tegen den achtermuur drukken. In deze ruimte bevond zich toevallig geen enkele kist of iets anders, waarachter zij een schuilplaats hadden kunnen vinden.

Maar de kelder was vrij diep, en zij moesten

maar hopen, dat de man die daar snel naderde niet toevallig den blik terzijde zou werpen.

Hij deed het echter wel, en toch onderscheidde hij niets want het licht van zijn eigen lantaren scheen hem in de oogen. Brand, die al een beweging had gemaakt met zijn gewapenden arm, keek naar dat hel verlichte gezicht, en het eerste wat tot hem doordrong was, dat Raffles zich niet vergist had in zijn vermoedens — het was Sloan, de huisknecht.

Er lag een grimmige, vastberaden uitdrukking op het gelaat, waarin de oogen de twee mannen recht schenen aan te zien, en hen toch niet ontdekten.

Het volgende oogenblik was hij voorbijgevoeren, en op hun teenen slopen Raffles en Brand naar den overwelfden doorgang, en keken den man na, wiens gedaante zich nu zwart afteekende, als een schaduwbeeld, tegen het schijnsel van zijn eigen lantaren, die hij ter hoogte van zijn borst hield.

Van dat oogenblik af begonnen de twee mannen hem voorzichtig te volgen, op een flinken afstand, maar toch zonder hem uit het oog te verliezen.

Dat was voorloopig ook onmogelijk, want de gang was kaarsrecht. Maar tenslotte ging Sloan onverhoeds een der kelders in, en de twee vrienden moesten zich haasten, hem in te halen, om te zien welk onderaardsch vertrek hij was binnengegaan.

De kelderruimte geleek volmaakt op alle andere, behalve dat er achterin een kleine, lage deur was, die nu openstond.

Daarachter zagen zij nog juist vaag het rossige schijnsel van Sloans lamp, en toen verdween het geheel.

Zij repten zich dus naar die deur, en hoorden voetstappen op een houten trap, zonder echter iets te zien behalve een zeer flauwe, schemerachtige weerkaatsing van het lamplicht.

Raffles luisterde even scherp toe, vatte toen Brand bij den arm, en voerde hem zwijgend met zich mee, een smalle duistere gang in, vochtig en kwalijk riekend.

En weer bleek hij goed te hebben gezien en geraden, want wat later raakte zijn voet de onderste trede aan van een houten trap, die zij dadelijk begonnen te beklimmen.

Niet zoodra waren zij boven of zij kregen het schijnsel weer in het oog, en hoorden ook de stappen van den man die was binnengedrongen.

Hij liep ver voor hen uit, nog altijd met denzelfden regelmatigigen tred als iemand die

niet behoeft te aarzelen bij het kiezen van zijn weg.

Even bleven zij stil staan, vreezend, dat Sloan zich misschien zou omdraaien, en toen begon de achtervolging opnieuw.

Zij moesten nu reeds in het eigenlijke woonhuis zijn, want daarop wees de betimmering van de gang, die zij nu waren ingegaan. Ook de deuren werden talrijker. Nu en dan verdween het licht weer, als Sloan een hoek omging, maar dan versnelden zij weer wat hun schreden en kort daarop zagen zij de donkere gedaante weer.

De man droeg een vrij groot valies bij zich, en dat moest zwaar zijn, want een paar malen verwisselde hij de hand, die het vasthield.

Het duurde niet lang of Raffles begon de omgeving te herkennen.

Zij hadden de eerste verdieping bereikt van het groote woonhuis. Overal was het doodstil. Sloan had zijn loop gestaakt, en stond stil voor een deur. De twee vrienden hoorden hem iets mompelen, een vloek uiten, en toen was het alsof hij iets lostrok, met een kwaadaardigen ruk.

Er kon niet aan worden getwijfeld, de voor naamste deuren in het huis waren van justitie wege verzegeld! Dat moest in den loop van den middag gedaan zijn, en in ieder geval toen de oude Wakefield er nog was. Dat hij er niet van gewaagd had, tegenover Raffles, was waarschijnlijk hieraan toe te schrijven, dat het verdriet, de ongewone drukte en de haast waarmede hij zelf moest vertrekken den ouden man verbijsterd hadden.

— Dat kan hem nog een half jaar extra kosten! fluisterde Brand voor zich heen. Een zeer brutaal heerschap, dat moet ik zeggen!

Hij kreeg echter niet veel tijd om hierover na te denken, want Raffles had zijn arm weer gegrepen en de aandacht van Brand werd weer uitsluitend gevestigd op den indringer.

Hij deed volstrekt niet wat er eigenlijk van hem verwacht werd, want hij sloeg een blik op zijn horloge, gromde als een kwade hond, ging rustig op zijn hurken zitten, leunde met zijn rug tegen den gangmuur, naast de deur, en stak een sigaret aan.

Zelfs Raffles maakte een gebaar van ongeduld, voerde den verbaasden Brand een eind met zich terug, en fluisterde hem in het oor:

— Het is duidelijk dat hij een afspraak heeft met een ander. Waarschijnlijk ziet hij zelf geen kans de kast te openen, en zal hij

aanstonds de buitendeur openen voor een helper!

— Waarom kwam die niet dadelijk met hem mee?

— Brand, dat is meer dan ik je zeggen kan! Misschien had de man in den vooravond nog een ander karweitje op te knappen. Maar het zal wel zoo zijn als ik vermoed!

En het was ook zoo, al duurde het vrij wat langer dan waarop de twee mannen gerekend hadden. Er ging bijna een vol uur voorbij, alvorens Sloan weer opstond, grommend en uit zijn humeur, de gang ten einde liep, en de gewone hoofdtrap afdaalde, waarbij hij de twee bespieders op geen tien passen afstand voorbijging.

De deur draaide zachtjes op haar hengsels, daar beneden in de duisternis, ze werd weer gesloten, en zachte, fluisterende stemmen vroegen elkaar iets en gaven antwoord in de holle, hoog gezolderde vestibule met haar ridders in koperen en bronzen harnessen, haar oude, eikenhouten banken en haar fraaie wandtapijten.

En nu waren het twee mannen, die Raffles en Brand voorbijgingen. Degeen die zoeven was binnen gelaten, stak bijna een hoofd boven Sloan uit, en was breed geschouderd. Hij droeg een pet diep in de oogen getrokken, en liep met een eenigszins waggelenden gang, als een zeeman.

Voor zoover Brand in de duisternis kon waarnemen droeg hij in de hand een rol zeer dik touw, wel bijna zoo dik als een scheepskabel. En hij vroeg zich vruchteloos af, wat de man, die buitengewoon sterk leek te zijn, met dat touw wilde aanvangen.

Een kwartier later zou het hem duidelijk zijn.

Sloan en zijn vriend gingen nu de deur binnen van de slaapkamer, waarvan het zegel verbroken was. En een oogenblik later stonden Raffles en Brand naast die deur en konden ieder woord hooren dat de twee mannen met elkander wisselden, nu op half luiden toon, als lieden die volkomen zeker zijn, dat zij niet gehoord kunnen worden.

— Laten we het nu maar eens eerst met de werktuigen probeeren, Sloan, zei een zware stem, die getuigde van veel bierverbruik. Het is niet zoo'n pretje, dat heele ding te moeten vervoeren!

— Ga je gang — maar ik zeg je nog eens dat het niets geeft, Mike! De baas had dan

maar een vakman tot onze beschikking moeten stellen!

— Dat kan je niet van hem vergen — je moet bedenken dat hij pas begint, Sloan! Later zal dat wel beter gaan. Hoe minder menschen er bij betrokken waren, zal hij gedacht hebben, hoe beter het is! Heb je hem gezien?

— Gezien? herhaalde Sloan op langgerekten toon. Ben je gek Mike? Denk je dat de chef zich in eigen persoon aan ons vertoont?

— Maar ben je dan niet nieuwsgierig om te weten wie hij eigenlijk is?

— Neen, hee!emaal niet nieuwsgierig, antwoordde Sloan kortaf. Daarvoor heb ik mijn leven nog te lief! En ik zou je raden, Mike O'Kelly mijn voorbeeld te volgen, en je niet te bemoeien met dingen die je niet aangaan. We worden goed betaald, en dat moet ons voldoende zijn. Voor zoover ik er oog op heb, is de chef niet de man, ongestraft toe te laten, dat zijn bevelen overtreden worden.

— Alles goed en wel, maar ik heb nog nooit voor een man met een masker voor zijn gezicht hoeven te werken! bromde Mike O'Kelly.

— Als het je niet bevalt, had je dat eerder moeten bedenken. En nu niet langer gepraat, maar gewerkt! Je weet dat er op onze komst wordt gewacht!

Er rammelde metaal, er klonken een paar vloeken, en dat ging zoo een kwartier lang, tot dat de Ier woedend en wanhopig uitriep:

— Je ziet wel dat wij er niet mee opschieten! Die kast van het fijnste maaksel, en je kunt er geen vat op krijgen! Het is iets voor een steekvlam, en die hebben we niet, en al hadden wij er een, dan konden we er niet mee omgaan!

— Dan moet de kast maar in zijn geheel meegenomen worden! beval Sloan kortaf. Het is bevolen, en het moet zoo gedaan worden.

— Het is bevolen! herhaalde O'Kelly nijdig. Ik ben sterk, maar die kast weegt zeker wel tweehonderd kilo!

— We zijn met ons beiden, buiten wacht de auto, en we kunnen in ieder geval al van

het luik gebruik maken!

— Dat is waar, en dat is al zooveel gewonnen! gromde de reusachtige Ier. Help me dan bij het ombinden van de touwen. Daar weet ik tenminste weg mee!

De vloer dreunde hol onder de hijgende krachtsinspanning van de twee mannen, die de zware brandkast van haar plaats sleepten.

Een oogenblik hoorde men niets dan de ademhaling en het gerucht dat het zware touw maakte, toen de mannen daarbinnen het om de brandkast bevestigden.

Eindelijk klonk weer de stem van Sloan die zeide:

— Zie zoo — dat is klaar! Nu zal ik de lift naar beneden laten. Schuif de stoel van het luik!

Raffles en Brand zagen elkander even glimlachend aan. Die paar woorden helderden al weer iets raadselachtigs op! De zware stoel stond zeker in den weg, en de ontvoerders van den vermoorden man hadden hem den nacht tevoren ook reeds verschoven!

Er klonk een tamelijk zacht, knarsend geluid, en de twee luisteraars begrepen dat nu de zware kist tegelijk met het dek, het luik, en een van de mannen of misschien wel beiden naar beneden zakten.

— Maar moeten wij niet beletten, dat zij heengaan? fluisterde Brand opgewonden. Moeten wij hun de kast niet afhandig maken?

— Neen, Brand! Want anders zouden zij ons den weg niet wijzen naar de plek, waar zij Sir Andrew hebben laten verdwijnen!

— Wat zou dat? Wat kan ons die plek schelen, nu de oude man vermoord is, en wij beter doen, voor de belangen van zijn neef Percy te zorgen?

Er verscheen een vreemde glimlach om de lippen van Raffles, toen hij terugfluisterde:

— Het is heusch veel beter, dat wij die plek te weten komen, Brand, en daarenboven — ik moet bepaald eens kennis maken met dien gemaskerden chef, die nieuwe, rijzende ster aan het firmament van de misdaad!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret

---

HOOFDSTUK VI.

IN HET HOL VAN DEN LEEUW.

In de slaapkamer was het volmaakt stil geworden.

Maar dat duurde niet lang. Want de stem van Sloan klonk, half gedempt:

— Alles veilig beneden? Kan je de kist alleen van de lift krijgen?

Goed zoo. Als je gereed bent, zal ik de lift weer laten boven komen, en dan kom ik door de deur op de binnenplaats bij je.

Raffles en Brand begrepen dat het hoog tijd wordt, om hun gevaarlijke standplaats te verlaten. Binnen enkele minuten zou Sloan de lift weer op haar plaats hebben gebracht, door deze deur naar buiten komen, om het huis door een achterdeur te verlaten, die op de binnenplaats uitkwam.

Zij slopen dus op hun teenen de gang uit, en vonden al spoedig de diensttrap die naar beneden voerde, en de deur naar buiten.

Die deur was gegrendeld, en Brand stak de hand reeds uit naar den knop van den zwaren grendel, toen Raffles hem waarschuwend influisterde:

— Niet aanraken! Sloan moet weten dat die deur gegrendeld is, en zou wel eens achterdocht kunnen krijgen, als hij bemerkte dat iemand ze ontgrendeld had. Mike kan dat niet geweest zijn, want een dikke muur scheidt deze plek van de pakhuisruimte waar hij zich nu bevindt.

— Wat moeten wij dan doen?

— Heel eenvoudig het huis verlaten aan de voorzijde! Zij kunnen niet anders doen dan de brandkast door de gang van het kantoor van Baumgartner naar buiten brengen. Daar zal ook de auto wel wachten. Het is volkomen ondenkbaar, dat ze zouden willen trachten, het meubel over de hooge muur van de binnenplaatsen in veiligheid te brengen.

Brand slaakte een soort van kermende zucht, en fluisterde:

— Het zou mij zooveel gemakkelijker vallen, je instructies op te volgen, als ik maar een flauw begrip had, wat die kerels nu nog met die kast willen aanvangen! Wakefield zeide zelf dat 'r niet zooveel contanten in zaten!

Nee, maar het testament Brand! En dat kan een paar millioen pond Sterling waard zijn, en misschien nog veel meer, als men het maar goed weet te gebruiken! En dat kan die chef, als ik mij niet te zeer in zijn persoon vergis! En nu niet langer gepraat, maar voortgemaakt, want de tijd dringt. Het zal niet zoo moeilijk zijn, de kist aan het touw voort te slepen over den cocoslooper, die, naar ik meen, in de kantoorgang ligt!

En inderdaad mochten de vrienden wel haast maken, want zij waren nauwelijks in de groote vestibule, of zij hoorden de voetstappen van Sloan, die de achtertrap afkwam. Het gerucht van een zwaren grendel klonk die wordt teruggeschoven, en toen werd het volkomen stil.

Raffles haastte zich naar de huisdeur, opende ze, en keek voorzichtig naar buiten.

Het was nog volmaakt donker. Heel in de verte meende hij de omtrekken te zien van een nog zwartere gedaante, die wel een auto zou kunnen zijn.

Het was niet die waar Henderson achter het stuurwiel zat, want de reus moest op een geheel andere plek wachten.

Raffles wenkte Brand, en de twee mannen traden haastig naar buiten, sloten de deur, en liepen vlug den eersten om den hoek van het groote heerenhuis heen. In een dwarsstraat stond een snelle, vrij groote auto. De lichten van de koplantarens waren gedempt. Met de groote handen op het stuurwiel zat Henderson daar, op alles achtgevend. Hij herkende Raffles onmiddellijk, en vroeg zacht:

— Is alles gedaan, Mylord?

— Neen Henderson, ik vrees zelfs, dat het nu pas goed begint! antwoordde Raffles met een lachje. Is er iets bijzonders gebeurd?

— Ik heb eenmaal een blok moeten omrijden, omdat ik een agent op een motorfiets hoorde, mylord, en dat is alles.

— Breng dan de auto tot aan den hoek van de dwarsstraat, maar zorg vooral dat hij niet gezien kan worden vanuit de hoofdstraat. Mijnheer Brand en ik zullen daar op den uit-

kijk gaan staan. Er moet daar een auto wachten, en je moet dien wagen volgen, zoodra we je het teeken geven! Maar natuurlijk rijden wij zelven ook mee!

— In orde mylord! zeide de reus grijnslachend. Er schijnt dus werk aan den winkel te zijn!

— En misschien wel heel gevarriijk werk ook, James! zeide Raffles ernstig. Kom mede Brand!

De twee vrienden liepen naar den hoek van de straat terug, en de auto volgde langzaam.

Geen levend wezen te zien, op dit uur van den nacht. Heel in de verte reed snel een groote auto voorbij, misschien wel een patrouillewagen van de politie.

Raffles en Brand waren haastig de hoofdstraat overgestoken, en hadden zich zoodanig verdekt opgesteld in een portiek, dat zij de deur van het kantoor van mijnheer Baumgartner in het oog konden houden.

Van de wachtende auto was echter op dat punt niets te zien.

Zij behoefden slechts ongeveer een kwartier te wachten, toen die deur langzaam openging. Daarna klonk in de nachtelijke stilte een schrill fluitsein, dat ver hoorbaar moest zijn, en onmiddellijk kwam de auto uit de duisternis aanrijden, en stond voor de deur stil.

Op hetzelfde oogenblik verschenen twee gedaanten, die iets zeer zwaars tusschen zich indroegen.

De chauffeur sprong van zijn plaats, en kwam helpen, en de drie mannen tilden het zware ding niet zonder moeite maar zoo vlug zij slechts konden in den auto.

Toen dit gedaan was hernam de chauffeur zijn plaats achter het wiel weer, de twee andere mannen namen binnen in den gesloten wagen plaats, en de auto reed snel weg.

Zoodra hij hen voorbijgegaan was, stormden Brand en Raffles de straat over met de hand wenkend, en onmiddellijk bracht Henderson zijn auto in beweging, reed de hoofdstraat in, matigde een weinig zijn vaart, en gaf zoo Raffles en Brand gelegenheid, onder het rijden het portier te openen en in te stappen.

En vlugheid was wel noodig want de andere auto reed bijzonder snel en had blijkbaar een zeer krachtigen motor. Toch verloor Henderson den wagen geen oogenblik uit het oog, want hij scheen te begrijpen, welk groot gewicht Raffles daaraan hechtte.

De rit duurde zeer lang, bijna een vol uur, en voerde in de richting van de dokken, zooals

Raffles ook wel verwacht had, gelijk hij aan Brand mededeelde.

En eensklaps stond hij stil, voor een somber, oud huis, dat er uitzag als een pakhuis, en dat dicht aan het water was gelegen.

In waarheid kon men het aan de Theemszijde alleen maar binnen gaan, als men met een vaartuig aankwam! De groezelige achtermuur daalde loodrecht in het troebele water van de rivier.

Dat zouden de twee vrienden echter pas later ontdekken.

Voor het oogenblik hadden zij al hun aandacht noodig bij het volgen van de manoeuvres met de brandkast.

Het uur van den arbeid had nog steeds niet geslagen, en ook hier was het nog zeer stil, behalve dat men nu en dan de stappen van een patrouilleerende agent hoorde.

Men moest daarbinnen de komst van de auto reeds met ongeduld hebben afgewacht, want een vervelooze, smalle deur in het oude huis ging open, en een man kwam haastig toelopen, om te helpen bij het binnendragen van de zware kast.

Er waren nu vier mannen, en al ging het nu veel vlugger, zij hadden zooveel aandacht noodig bij hun werk, dat zij niet zagen, hoe op een meter of tachtig afstand een vrij groote auto snel een soort van steeg binnendraaide, en daar stopte.

Raffles had het portier al geopend, stapte op het smalle, morsige trottoir, en zeide flusterend tot Henderson:

— Nu zal het wel gaan spannen, James! Ik heb al vier kerels geteld, en daarbij is er een die voor drie anderen geldt. En misschien zijn er binnen in het huis nog meer, ofschoon ik dat betwijfel. Houdt het goed in het oog, en let vooral op alle seinen. Mocht er een agentenpatrouille voorbij komen, ontwijk die dan niet, want dan moeten wij alles maar op een kaart zetten, en je zegt den brigadier, dat er in dat huis iets niet pluis is, en dat zij verstandig zouden doen, het te onderzoeken. Ik hoop echter dat de politie zoo beleefd zal zijn, dit zaakje aan mij over te laten! Je moet weten, Brand, dat het voor mij een zaak van eer is, mijn ontdekkingen en mijn vermoedens bevestigd te zien. Maar gemakkelijk zal dat niet gaan, want wij hebben met kwade honden te maken, die zullen byten als wij hun dat prachtige been willen afnemen — een been dat eenige millioenen waard is.

— Het is best mogelijk — maar ik begrijp

het niet! zeide Brand korzelig. Intusschen ben ik natuurlijk tot je dienst. Ik hoop dat het binnen een uur zal zijn opgehelderd!

— Misschien al veel eerder, Brand — als we maar een schuitje kunnen krijgen! Het zal namelijk niet zoo gemakkelijk zijn, aan den voorkant dat oude pakhuis binnen te komen. Zooals je ziet heeft het alleen maar kleine ramen op de tweede en de volgende verdiepingen. Maar aan den kant van het water zal het misschien gemakkelijker gaan. In ieder geval moeten wij naar binnen. James, ik heb mij bedacht — je zult met ons meegaan! Het is zeer goed mogelijk dat ik je hulp zal kunnen gebruiken, ze zelfs niet zal kunnen ontberen! Het gelaat van de reus helderde onmiddellijk op, en hij fluisterde haastig:

— Ik ben tot Uw beschikking, Mylord! Wat moet ik met den wagen doen?

— Rustig hier laten staan! Maar draag zorg, dat niemand hem zal kunnen wegrijden!

De reus bukte zich naar het stuurwiel, zijn vingers tastten even rond bij het zwakke schijnsel van een zoeklampje, en toen haalde hij een goed verborgen hefboomje over, dat hij vervolgens vastzette met behulp van een sleuteltje, dat daarna in zijn zak verdween — en zelfs de knapste autodief zou nu geen kans zien, met den aldus geketenden wagen weg te rijden!

De deur van het oude pakhuis was reeds weder gesloten, toen de drie mannen behoedzaam langs den muur slopen, en alleen hoorden zij daarbinnen nog maar eenig gestommel.

Het was duidelijk, dat de mannen daarbinnen bezig waren, de kast verder de gang in te sleepen.

Zonder haar aan te raken bekeek Raffles een kort oogenblik de deur, en schudde toen het hoofd.

— Het zal heel lastig zijn, dat slot te openen, zonder dat het gehoord wordt! fluisterde hij. Het is beter indien wij moeten doen, het oude huis aan den kant van de rivier binnen te gaan. Er zal wel ergens een vletje liggen, dat wij kunnen gebruiken.

— Ik ben tot alles bereid, en ik zou desnoods langs een regenpijp naar boven willen klauteren, als je mij dit slechts veroorloofde, om het raadsel te doorgronden! zeide Brand zacht. Nog maar zelden heb ik je mijn geringe hulp geboden bij een onderneming, die mij zoo volslagen duister is en onbegrijpelijk als deze! Hier is een zijstraatje, dat naar de rivier voert! Zullen wij daar in gaan?

— Vooruit maar!

Het drietal drong het smalle slop binnen, waar het stikdonker was, en pas aan het einde drong een weinigje licht binnen, afkomstig van de lantaren op een kleine werf, niet ver van daar gelegen.

Een kade was hier in het geheel niet. Toen of twaalf huizen stonden, evenals het verweerde pakhuis, met hunne achtermuren direct in het water. Sommigen hadden echter een smal plankier zonder leuning, omstreeks een meter boven het water, en hetwelk zeker diende om goederen in te laden. In dat geval was er een breede deur in het midden van dat planken vloertje, dat over het water uitstak.

Er waren daar wel een half dozijn kleine roeiboortjes te zien, sommigen met de riemen er nog in.

Een van die bootjes maakten de drie mannen voorzichtig los, en daarmee roeiden zij zoo zacht als zij maar konden naar het oude, sombere pakhuis toe.

Het bleek dat dit geen plankier had, maar wel een deur, waarvan de drempel zich ongeveer tachtig centimeters boven de oppervlakte van het groezele Theemswater bevond.

Daarnaast waren een paar keldergaten, en deze waren het, die het eerst de aandacht trokken van Raffles.

Hij wees er Henderson op, en zeide fluisterend:

— Onderzoek die eens, vriend James! De tralies zijn dik, maar het komt mij voor, dat de steenen sterk verweerd zijn, en misschien zie je kans, een van die tralies los te rukken. Mijnheer Brand zou er dan door heen kunnen kruipen, en de deur voor ons openen. Jij noch ik zijn slank genoeg, om hem door dat nauwe gat te volgen.

Henderson bukte zich, maar het viel niet zoo gemakkelijk in de duisternis den toestand op te nemen. Hij rukte dus eens aan de dikke tralie en steengruis en oude, verweerde kalk vielen op zijn handen.

— Het zit nog tamelijk goed vast, Mylord, maar als ik een bijtel had....

— Hier is er een, James! zeide Raffles, en hij zocht even in zijn lederen etui en haalde er een stalen bijtel uit, een soort van kleine koevoet, nog geen voet lang, maar uitstekend geschikt voor het werk dat er van verlangd werd.

De reus stak het stuk gereedschap in een voeg tusschen twee steenen, en daarna nog een paar malen, totdat hij een steen had kunnen los-

maken, die onverhoeds met een zachten plomp in het water viel.

Een kort oogenblik hield hij verschrikt op, en de drie mannen luisterden scherp toe. Toen zich echter niets verdachts liet hooren ging Henderson weer voort met zijn werk.

Hij greep opnieuw de tralie, zette een voet tegen den muur, spande zich tot het uiterste in, en langzaam, met een zacht gekraak begaf de tralie zich, totdat hij haar geheel kon losrukken, met een laatste krachtsinspanning, die het schuitje bijna deed omslaan.

— Kruip er door, Brand, en open de deur voor ons, beval Raffles zacht. Waarschijnlijk zul je slechts een trap behoeven op te gaan, en dan wel in een opslagruimte terecht komen. Gebruik geen licht, en wees voorzichtig.

Zonder iets te zeggen wong Brand zich door de gemaakte opening. Er zat nog een tralie in het raam, maar die zat steviger vast dan de eerste.

Er was geen sprake van, dat een van zijn metgezellen hem langs dezen weg had kunnen volgen zoolang die tralie daar nog was.

Hij liet zich behoedzaam zakken, totdat zijn teenen een vloer bereikten, die als steen aanvoelde.

Een laatste knik tegen Raffles, die hem met zijn oogen volgde, en toen draaide hij zich om, en poogde in een bijna volmaakte duisternis zijn weg te vinden.

Met beide handen voor zich uitgestrekt, ging hij verder, totdat zijn vingertoppen iets hards ontmoetten.

Het was een muur van baksteen, hier en daar bepleijsterd.

Hij volgde dien muur totdat zijn vingers van steen overgingen op hout.

Hij had blijkbaar een deur voor zich! Hij zocht en vond het slot, of beter gezegd een deurknop, draaide dien behoedzaam om, en de deur ging open.

In het eerst meende Brand dat de duisternis hier niet minder volkomen was, totdat zijn

oog een zwakke lichtglimp meende te bespeuren, tamelijk ver weg.

Hij ging een gang in, wel bijna twintig meter lang, heel voorzichtig loopend, en in de meening, dat hij wel ergens een trap zou ontdekken.

Er was er echter geen, dat hem wel een weinig verwonderde. Hij moest toch een trap op van minstens zeven treden, zoo oordeelde hij, om gelijk te komen met den onderkant van de deur, die hij voor zijn beide metgezellen moest openen.

Wel werd het schijnsel wat sterker, en Brand matigde zijn schreden nog.

Hij stond echter doodstil, toen hij een soort van gekreun meende te hooren, uit dezelfde richting, als waar het lichtschijnsel was. Maar het volgende oogenblik ging hij vastberaden verder.

Zoo kwam hij al spoedig naast een ijzeren deur, en nu bemerkte hij dat het lichtschijnsel drong door een vierkant, nauwelijks een handbreed luikje boven in die deur. Het geleek precies een Judas in een celdeur.

Hij wierp er voorzichtig een blik door, en slechts met de grootste moeite weerhield hij den kreet van verbazing en ontsteltenis, die hem naar de lippen drong.

In het zeer schamele vertrek, niet veel beter dan een hok, verlicht door een zwak gloeilampje zat een man aan een ruw houten tafel, waarop een kruik stond en een bord met voedsel, voor de helft leeggegeten.

En die man was Sir Andrew Bradsley, in levenden lijve, Brand twijfelde er zelfs geen oogenblik aan, ofschoon hij zijn oogen bijna niet kon gelooven!

Hij had echter niet veel tijd om er over na te denken, want de man daarbinnen zag het gelaat voor het luikje, gaf een harden schreeuw, achter Brand vloog een deur open, en een harde klap op zijn hoofd deed hem half bewusteloos neerstorten.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VII.

DE GROOTE LAMA.

Daarbuiten wachtten Raffles en Henderson bijna tien minuten in steeds groeiend ongeduld, totdat de eerste fluisterde :

— Mijnheer Brand had er toch al lang kunnen zijn ! Wat weerhoudt hem ? De deur kan alleen maar met een paar grendels of een sleutel gesloten zijn ! En hij had toch moeten tikken om zijn aanwezigheid kenbaar te maken !

Hij hield op, want zijn zeer scherp oor meende daarbinnen in het huis een zwak gerucht te hooren.

Zijn grijze oogen fonkelden in de duisternis, en hij vervolgde kortaf :

— Er is iets niet pluis, James ! Wij moeten onmiddellijk naar binnen !

— Maar dat gaat niet, Mylord, als ik deze tralie ook niet eerst heb losgemaakt ! zeide Henderson op een toon van wanhoop.

— Doe dan je uiterste best, en vlug ! Neem den bijtel weer !

Henderson greep den stalen koevoet, en hakte verwoed op de oude kalk los.

— Maar zij zullen het hooren, Mylord ! gromde hij.

— Dat moeten wij er op wagen ! Ik vrees dat mijnheer Brand iets ernstigs is overkomen ! Hij is veel te lang weggebleven.

Nu en dan gaf Henderson een heftigen ruk aan de tweede tralie, zijn spieren tot het uiterste inspannend, totdat ook dit ijzer losliet.

— Probeer of je er nu door kunt, James !

— Ik zal mijn best doen, Mylord ! zeide de reus, en hij wrong zijn bovenlichaam door het vierkante gat, dat hij bijna geheel vulde met zijn geweldig lichaam.

Hij had er zijn schouders juist door, en het moeilijkste was dus achter zijn rug, toen Raffles hem meende te hooren vloeken, en woedend, gedempt schelden :

— O jij kleine duivel, moet jij een weerloos man zoo gemeen behandelen ?

De beenen van den reus schopten heftig, in het wild, en Raffles moest oppassen om ze te ontwijken.

Maar het zware lichaam schoof toch tamelijk

snel steeds verder, waarbij Raffles zoo krachtig mogelijk hielp.

Hij had reeds van te voren het schuitje aan een ijzeren ring vastgelegd, en werkte zich nu zoo snel hij maar kon op zijn beurt door het keldergat.

Hij hoorde in de duisternis den reus hijgen, alsof hij met iets of met iemand worstelde, totdat hij met zachte stem en een weinig schot fluisterde :

— Ik geloof dat ik hem daar te pakken had, Mylord. De schurk stak naar mij met een vlijmscherp mes, en hij had mij bijna in den hals geraakt ! Gelukkig kon ik den zijne nog juist bijtijds met mijn handen omvatten, en nu is hij heelemaal stil ! Zou ik hem gedood hebben ?

— Het doet er voor het oogenblik niets toe James, zeide Raffles. Je hebt je leven verdedigd tegen een schurk. Hij was zeker hierheen gezonden om eens polshoogte te nemen. Dood of niet — het is er voorloopig al weer een minder ! Ik geloof dat ik daar een deur zie — zoo kunnen wij eruit. En hier is het begin van een gang — pas op, daar staat een ladder.

De oogen van Raffles, die in de duisternis konden zien als die van een kat, als er maar een glimpje licht was, hadden ontdekt, wat Brand ontgaan was, een ladder van een paar meter lengte, die tegen den wand van de gang aanleunde.

Raffles stond een oogenblik doodstil, keek toen naar boven, luisterde aandachtig, en zei :

— Hier boven ons hoofd is een luik. Die ladder dient natuurlijk om er doorheen te klimmen, als het noodig is. Dat luik bevindt zich in den vloer van het groote vertrek, waartoe de deur behoort, die mijnheer Brand voor ons had moeten openen. Zeer waarschijnlijk is hij overvallen.

— Wacht hier een oogenblikje, en zet den ladder vast gereed onder het luik ! Ik moet eens zien wat dat voor een lichtschijnsel is aan het einde van de gang. Blijf hier even wachten, ik kom onmiddellijk terug.

Raffles liep de gang in, maar nu met zijn brownning tot schieten gereed.

Hij kwam bij een ijzeren deur die half open stond, en zag in een soort van cel, verlicht door een zwak gloeilampje.

De cel was ledig.

En schuin tegenover die deur ontdekte hij een tweede.

Vastberaden draaide hij de knop van die deur om, klaar om zich van zijn wapen te bedienen als het moest.

Het vertrek was echter eveneens verlaten. Toch moesten er zich nog pas menschen in bevonden hebben, nauwelijks eenige minuten geleden, want duidelijk zag hij nog de slierten van tabaksrook de electriche lamp zweven, die van het midden van de lage zoldering afhing.

Er stonden alleen maar wat stoelen en een tafel in het armoedige vertrek.

Er was nog een tweede deur, maar die bleek stevig gesloten te zijn.

Raffles liep zoo snel hij kon terug, en deelde Henderson mede wat hij gezien had.

— Zij moeten mijnheer Brand overvallen hebben, eindigde hij, zijn vuisten ballend. Ik ben voor een zware, dichte deur gekomen, maar als dit luik geopend kan worden, zullen wij daardoor gaan. De schurken zullen ons van dezen kant niet verwachten. Snel, want misschien is iedere seconde kostbaar.

— Wie kan er in die cel hebben gezeten, mylord? vroeg de reus verwonderd?

— Sir Andrew Bradsley, James! antwoordde Raffles kortaf, met zijn voet al op den onderste sport van de ladder.

— Maar — en — die is toch vermoord! hakkelde Henderson verbluft.

— In schijn, James, alleen maar in schijn. De ellendingen hebben het lijk van den eerste den beste, dat zij bij de hand hadden, en wiens gelaat onherkenbaar verminkt was, in zijn pyama gestoken, en toen in het water geworpen. Voorloopig moest hij dood zijn, omdat het meer nut had, hem in het leven te laten! Zie je, een doode man kan geen handteekening meer plaatsen, en een nieuw testament schrijven! Maar laten wij geen tijd verliezen met praten — de oplossing zal nu spoedig genoeg komen!

Raffles drukte met zijn schouder uit alle macht tegen het luik, maar het was blijkbaar van boven gegrendeld.

Haastig zocht hij in zijn instrumententasch, totdat hij een dunne metaalzaag vond.

Het luik was oud, het sloot niet goed in de sponning, en hij kon duidelijk bij het licht van zijn zaklamp de plek zien waar de grendel zich bevond, door de wijde reet heen, waarin hij nu de metaalzaag stak.

Het ging vlug genoeg, maar toch gingen er nog vijf kostbare minuten verloren, alvorens de uitmuntende zaag had heengebeten door het ijzer van den grendel.

Raffles kon nu het luik heel gemakkelijk met zijn schouders oplichten, en een oogenblik daarna stonden de beide mannen naast elkander op den vloer van een groote, duister pakzolder, waar de muizen de baas schenen te zijn.

Zij stonden doodstil en luisterden.

Boven hun hoofd meenden zij zwakke geluiden te hooren, alsof daar werd heen en weer geloopt, en toen een bonzende dreuning, alsof een zwaar lichaam op den grond viel.

Henderson legde een bevende hand op den arm van Raffles, en zeide heesch:

— Daar valt een man, Mylord. Zouden zij mijnheer Brand....

— Dat geloof ik haast niet, James! Het geluid klonk anders. Ik denk dat zij nog altijd aan de brandkast bezig zijn!

— Zouden zij die dan de trappen hebben opgesjouwd!

— Neen! Er zijn hier zeker nog meer luiken, sterke katrollen en hijschtouwen! Wij moeten zien hoe wij hier weg komen en naar boven!

Raffles had opnieuw zijn zaklamp aangeknipt, en liet den lichtbundel rondgaan. In den versten hoek was een steile trap, ook niet veel beter dan een ladder, die naar een zolderluik voerde.

Raffles kon duidelijk aan den binnenkant de grendel zien zitten.

— Dat luikt klapt naar beneden open, James! Kom mee, wij zullen zien waarheen het ons brengt.

Zij slopen over de krakende planken, en gingen de steile, houten trap in den hoek op.

Voorzichtig schoof Raffles, die vooraanging, den grendel terug, en het luik daalde.

Hij bleef even luisteren en klom toen weer verder, onder het neerhangende luik door, door Henderson op den voet gevolgd.

Het was hier niet volkomen donker, op dit soort van portaal, want door een paar kieren van een houten schot drong licht.

Bijna onmiddellijk hoorden zij vrij duidelijk stemmen. En een daarvan herkende Raffles

onmiddellijk. Het was de stem van den valschen huisknecht, van Sloan, die zeide:

— Vooruit, oude heer, talm nu niet, en wacht niet het uiterste af, anders worden er krassere middelen gebruikt!

Toen sprak een volmaakt vreemde stem op ijskouden en hooghartigen toon:

— Heb ik je veroorloofd, om te spreken, Sloan? Vergeet je wurm, dat je in tegenwoordigheid bent van den Grooten Lama? Ik ben de meester, en ik kan het woord zeer wel alleen doen! Bradsley, luister! Het geeft niets of je ons geduld op den proef stelt, want wij hebben dwangmiddelen. En ik zweer je dat ik daarvan gebruik zal maken. We hebben zooeven in je vervloekte brandkast een heel klein beetje geld maar een testament ten gunste van dien verdoemden Founder gevonden. Ik heb dat altijd al gevreesd. Het is nog niet bij je notaris geweest, naar het schijnt. En het gaat er ook niet naar toe, als ik nog leef. Je maakt dus weer een testament ten gunste van mijn vriend en beschermeling Onslow. Hij betaalt mij de helft, ik betaal daarvan mijn helpers, maar dat is een zaak die jou niet aangaat! Ze denken voorloopig nog altijd dat je dood bent, en als ik je weer tot de levenden laat terugkeeren, dan is je neef al ver, en mij zul je niet kunnen vinden, reken daar niet op! Ben je van plan te teekenen?

— Neen! klonk een schorre, maar vastberaden stem.

Raffles herkende de stem van den ouden Bradsley, den koppigen, onwrikbaren edelman! Hij sloop op zijn teenen zoo dicht mogelijk naar het schot en bracht zijn oog voor een der reten.

In de van den zolder afgeschoten kamer bevonden zich zes personen.

Bradsley zat op een stoel, doodsbleek maar vastberaden. Zijn handen waren vrij, maar zijn beenen waren gebonden. Men had een tafeltje voor hem geschoven, waarop papier en inkt lagen, wat verder lag de opengescheurde brandkast, van haar inhoud beroofd. Daarnaast zat Brand, eveneens op een stoel, en blijkbaar stevig gebonden. Hij was bleek maar bij kennis. Bloed druppelde traag uit een wond boven zijn rechter oog.

Voorts waren daar Anthony Onslow, zijn gelaat vertrokken van ongeduld, woede en hebzucht, Sloan, de man uit de auto, en dan zat, geheel afzonderlijk, dicht bij den tegenovergestelden wand, een zeer goed gekleed man, van wiens gelaat echter bijna niets te

zien was, want op een puntje van de kin, en een klein strookje van het voorhoofd na, was het verborgen achter een breed masker van vuurroode zijde. Dat moest de man zijn, die zich zelf de Groote Lama noemde, de bedenker van het geheele looze plan, de sluwe schurk, die alles verzonnen had, en door slimme helpers had doen uitvoeren.

Raffles begreep dat hij met een nieuwe ster aan het duistere firmament van de misdaad te doen had. En hij zou dien nieuwen vijand dadelijk onschadelijk maken.

De man met het roode masker sprak opnieuw afgemeten en dreigend:

— Je blijft weigeren, jij oude gek? We zullen wel zien!

We zullen eens trachten, je met wat gloeiende kolen tegen de voetzolen aan het schrijven te krijgen! En daarna rekenen we met dezen indringer af, en zullen eens op zijn vrienden gaan jagen!

Raffles zag in een hoek van het vertrek een soort van ijzeren comfort staan, gevuld met gloeiende kolen. De lucht was zelfs hier duidelijk waarneembaar. Sloan trad op den ouden man toe, stopte hem vlug een prop in den mond, en zei grimmig:

— Je knikt maar van ja, als je teekenen wilt!

Daarop bukte hij zich om de laarzen van den ongelukkigen grijsaard los te knopen.

Raffles begreep dat het tijd werd. Hij bracht zijn mond bij het oor van Henderson en fluisterde:

— Loop die deur open! Het is voor jou een peulschilletje!

De reus, trillend van woede en ongeduld behoefde geen nader aansporing. Met twee snelle sprongen wierp hij zich op de deur, die krakend en splinterend uit haar omlijsting barstte, en naar binnen viel.

De groote kerel slaakte een gebrul van woede, en stortte zich op den reus, en beiden rolden worstelend over den grond.

Onslow had zijn revolver getrokken, maar Raffles zond hem met een vreeselijken kaakslag in een hoek van het vertrek, en sloeg toen Sloan met de kolf van zijn revolver neer.

Maar toen hij op den man met het roode masker wilde toesnellen, vond hij dien stoel ledig.

Er klonk iets als het geratel van een ketting, en achter den wand, die zich snel geopend en weer gesloten had, klonk een stem, gillend van woede:

— Wie je ook zijn mag — ik zal het je be-

taald zetten ! Naar de hel met jullie, alle drie !

Raffles schopte tegen den wand, maar hij schopte niet tegen hout — hij moest een stalen, goed verborgen deur hebben geraakt, die niet week. Er waren trouwens heel andere dingen te doen ! Henderson had zooeven zijn tegenstander overmeesterd, maar in de wilde worsteling was het comfort met de gloeiende kolen om gevallen, en het vertrek met zijn houten wanden begon reeds te branden !

Zoo snel als mogelijk bevrijde Raffles met een paar sneden van zijn scherp mes Brand en Sir Andrew van de koorden die hem bonden, en beval kortaf :

— Naar buiten met die lieden — zij zijn schuldig, maar deze dood zou al te vreeselijk zijn !

De groote kerel was uit zich zelf al weggehoid, maar men moest Sloan en Onslow beiden bewusteloos, haastig naar beneden dragen, want

de geheele bovenverdieping van het oude pakhuis stond al in lichte laaie !

Zij brachten de mannen een eind ver de straat in, waarin zich reeds een paar vroege arbeiders bevonden, en bereikten toen veilig de wachtende auto.

Na een rit van een half uur ongeveer, liet Raffles de auto stil staan, haalde iets uit zijn binnenzak, en zeide tot Sir Andrew, die zeer uitgeput door den honger en de opwinding achterover in de kussens had geleund :

— Hier is Uw testament — het goede, en daar is Uw huis ! Ik zal onmiddellijk de politie op de hoogte brengen. Vraag niet wie wij zijn want het doet er niet toe. En beloond ben ik ook reeds — ik heb al het geld dat daar boven op de tafel lag in mijn zakken. Vaarwel — en neem U voortaan in acht voor Uw neef Onslow ! Aan mij de taak om met den Grooten Lama af te rekenen.

De volgende aflevering bevat :

Het goud van Tubantia.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Prijs per aflevering 20 cent

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885